

İKTİDAR İÇİN

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

1 MAYIS'ta TAKSİM'e!

Filistin Devrimi YANLIZ DEĞİLDİR!

Ölüm Orucu Savaşçısı Sibel Sürücü'nün

Ölümsüzleşmesinin 1. Yılında Yoldaşlarının Mesajları ve Kartları:

*Dünya halkları ayakta!
Hep bir ağızdan,
hep beraber haykırıyoruz savaş sloganlarımızı...
Ölümlerimizi gözyaşlarımızla değil,
"savaş ve zafer sloganlarımızla",
silah sesleriyle yıkıyoruz...
Ve ölümlerimizin sesleri birbirine karışıyor:
"Asla teslim olmayacağız!
Özgür, sömürsüz günler mutlak bizim olacak!"
diyorlar...
Ölümlü de, zaferi de ayakta,
hep birlikte karşılayacağız..!
Senin gibi, ölümsüzleşen tüm savaşçılarımız gibi..!
ZAFERE KADAR DAİMA*

Yaşamın anlamını devrimde buldu Sibelimiz... Ve tüm yüreğiyle bilinciyle sınıksız sarıldı ona. Çünkü devrim, ezilenlerin mutluluğunun kapılarını ardına dek açan yoldu... Bu yola ömrünü verdi Sibelimiz...

Sibelimizin o çok sevdiği işçi ve emekçiler, şimdi onun, onların düşlerine sınıksız sarılarak, tüm yeryüzüne mutluluğu getirecekler...

Sibelimiz... Bir yıl geçse de ölümsüzlüğünün üzerinden hiç ayrılmadık ondan... O yüreklerimizde ve bilincimizde yolumuzu aydınlatan deniz fenerimiz şimdi. Söz veriyoruz ki ona, düşlerini, bedeli ne olursa olsun gerçekleştireceğiz...

Kartal Zindanındaki TKEP/Leninist Kadın Tutsakları

Yurtiçi Abonelik Koşulları:

6 aylık = 3.000.000

12 aylık = 6.000.000

Yurtdışı Abonelik Koşulları:

6 aylık = 50 EURO

12 aylık = 100 EURO

* Ödemelerinizi Şafak Gümüşsoy adına PTT İstanbul Beyoğlu Şubesi'ne posta çeki ile gönderebilirsiniz.

**OKU... OKUT...
DAĞITIMINI YAP...
ABONE OL...
ABONE BUL...**

İktidar İçin MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 1 Sayı: 5 / 15-30 Nisan 2002
/ Sahibi : Yeni Evre Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına : Şafak Gümüşsoy / Adres : Hacımimi Mah. Serdar-ı Ekrem Cad. Kölemen Çıkmazı No: 9 Karaköy-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 249 12 70 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Şafak Gümüşsoy / Genel Dağıtım: DOĞAN PAZ. / Baskı Yeri: Özdemir Matbaacılık / Avrupa Temsilciliği: Selahattin KARATAŞ / Post Lager 3000 Bern 1 Ann İSVİÇRE / Tel: 0041 319 917 795 / WEB Adresleri : Mücadele Birliği Platformu www.mucadele.org - www.datacomm.ch / muecadelebirligi - www.leninist.cjb.net - www.comunist.cjb.net - www.komunist.cjb.net - www.labour.cjb.net - E-posta: -dergi@mucadele.org- Avrupa@gmx.net

SERMAYE DÜNYASI ÇÖKÜYOR: Proletaryanın Görevi

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçeğindeki derin krizi ve tarihsel olarak içine girdiği yeni evre, emperyalizmin sıçramalı bir çöküş sürecine girdiğini açıkça ortaya koyuyor. Özellikle son 50 yıldan beri süren ABD emperyalizminin hegemonyasının çöküş sürecine girmesi, emperyalistlerin dünya pazarı üzerindeki egemenliklerini her emperyalist merkezin kendi lehine yeniden düzenleme girişimi, kendi aralarındaki çelişkileri derinleştirdi ve çatışmalarını daha da sertleştirdi.

11 Eylül'den hemen sonra, bu olayı ABD tekellerinin gerçekleştirdiğini ve bunu yaparken ABD'nin asıl amacının dünyadaki hegemonyasını yeniden kurmak olduğunu söylemiştik. Bunu hayata geçirebilmek için önce Afganistan'ı öne çıkardı. Ancak şimdi Afganistan'daki askeri varlığını sağlama aldıktan, işbirlikçi bir hükümeti başa getirdikten ve bunlara dayanarak Orta Asya'daki planlarını hayata geçirebileceğini hesaplayarak, Afganistan'ın önemini geriye çekti.

ABD'nin şimdi öne çıkan hedefi Irak'tır. Ama bu elbette ki sadece Saddam'la sınırlı değil. ABD'nin asıl planı, dünya hegemonyasının bir parçası olarak Ortadoğu'daki ekonomik ve politik statükoyu kendi lehine yeniden düzenlemektir. Aslında ABD, Ortadoğu'nun statükosunu kendi lehine değiştirmeyi uzun zamandan beri düşünüyor, ama özellikle Sovyetler Birliği'nin varlığı ve Ortadoğu'daki güçlü etkisi nedeniyle bunu göze alamıyordu. Şimdi 11 Eylül'le yarattığı durumdan yararlanarak bu planını hayata geçirmeye yöneldi. Tek başına da olsa Irak'a saldıracağını açıklaması, bu yönelimindeki kararlılığını ortaya koyduğu gibi, AB'ne ve Rusya-Çin gibi kendisine bo-

ABD'nin ve AB'nin dünyadaki olaylar ve gelişmeler üzerine bir politikaları var. ABD ve AB, her biri kendi cephelerinden bu dış politikalarına uygun biçimde davranıyorlar. Özellikle Ortadoğu'da her iki emperyalist merkezin bu yönelimleri daha net biçimde açığa çıkmış durumda. Ancak Türkiye'nin genel olarak bir dış politikası olmadığı gibi, bu konuda da bir politikası yok. Türkiye burada da emperyalistlerin planlarının peşinden tam bir sürüklenme içinde. ABD'nin peşine takılıyor, planlarına "evet" diyor, ama bunun yaratacağı politik sonuçları istemiyor.

yun eğmenlere yönelik bir uyarıydı.

ABD'nin Afganistan'dan sonra Ortadoğu planlarını uygulamaya yönelmesi, AB ile olan çelişkilerini ve çatışmalarını daha da olgunlaştırdı, açığa çıkardı. AB'nin önümüzdeki on yıl içinde "ABD ile ekonomik alanda tam bir rekabet" gücü olma savı, NATO'daki ABD etkinliği ve hegemonyası karşısında kendi askeri gücü olarak Avrupa Ordusu, Galileo Girişimi (uydu üzerinden dünyayı dinleme-gözleme projesi); Afganistan'a yapılan saldırı sürecinde çok da açığa çıkmayan, ama ABD'nin Ortadoğu planlarını uygulamaya koymasıyla birlikte iyice açığa çıkan ABD karşıtı planları ve etkinlikleri (ABD'nin Irak planı karşısında AB'nin Irak planı, ABD'nin Filistin planı karşısında Fransa'nın hazırladığı AB'nin Filistin planı vb.), bu çelişkilerin ve çatışmaların ne kadar derin olduğunun birer

göstergeleridir.

Türkiye'de son süreçte yaşananlar da bu süreçten bağımsız değil. ABD ile AB arasında iyice açığa çıkan bu çelişki ve çatışmalar, Türkiye'de sermaye çevrelerinin kendi aralarındaki sorunlara, çelişki ve çatışmalara da doğrudan etki eden bir durumda. ABD'nin ve AB'nin dünyadaki olaylar ve gelişmeler üzerine bir politikaları var. ABD ve AB, her biri kendi cephelerinden bu dış politikalarına uygun biçimde davranıyorlar. Özellikle Ortadoğu'da her iki emperyalist merkezin bu yönelimleri daha net biçimde açığa çıkmış durumda. Ancak Türkiye'nin genel olarak bir dış politikası olmadığı gibi, bu konuda da bir politikası yok. Türkiye burada da emperyalistlerin planlarının peşinden tam bir sürüklenme içinde. ABD'nin peşine takılıyor,

planlarına “evet” diyor, ama bunun yaratacağı politik sonuçları istemiyor. ABD’nin peşine takılırken, Ortadoğu’da gerçekleştirilmeye çalışılan statü değişikliğinden rahatsız oluyor, karşı çıkıyor. Yani siyasal sonuçlarını istemiyor. Ama bu süreçte ABD’nin peşine takılarak talan elde etmeyi, Irak petrollerinden pay almayı hesaplıyor.

ABD’nin Ortadoğu planlarının bir parçası olarak Irak’a yönelen saldırısı, Güney Kürdistan’ın şu anda fiilen var olan devlet olma durumunu iyice açığa çıkaracak, resmileştirecektir. Türkiye, Güney’de ortaya çıkacak böyle bir gelişmeyi kabul etmeyeceğini açıklıyor. Tek politikası Kürdistan’ın parçalanmışlığının ve ilhakinin devamı. Ancak Güney’de ortaya çıkacak olan bir Kürt devletinin, Kuzey’i de doğrudan etkileyeceği açık. Bu nedenle karşı çıkıyor.

Her ne kadar küçük burjuva Kürt hareketi teslim olmuş olsa da asıl olarak Kürt sorunu çözülmediği için, bu gelişme, Kuzey’de, küçük burjuva önderliğin de etkin desteğiyle söndürülmeye çalışılan özgürlük ateşini yeniden canlandıracaktır. Üstelik bu kez, Kürdistan proletaryasının hegemonyasında ortaya çıkabilecek bu durum, Türkiye burjuvazisinin korkulua rüyalarını tam bir kabusu çeviriyor.

Türkiye’nin emperyalizme bağımlı olması gerçeği kavranmadan, çeşitli emperyalist tekellerin ve bunların Türkiye’deki uzantılarının çelişki ve çatışmaları da, Türkiye kapitalizminin durumu ve açmazı da kavranamaz. Türkiye, tek bir emperyalist merkezle bağımlılık ilişkisi içinde değil, bir çok emperyalist tekel ve merkezle ilişki içinde. Türkiye’nin AB adaylığı ile birlikte, bu emperyalist sermaye gruplarının da Türkiye’deki çıkarlarını korumak ve her biri kendi lehine bir konum elde etmek için birbirleriyle kıyasıya bir çatışmaya girdiği ve artık bu çatışmaların iyice açığa çıktığı bir gerçek. Bu çelişkiler ve çatışmalar birbirinden ayrı alanlarda ve görüntü biçimlerinde ortaya çıkıyor, kendini gösteriyor.

Türkiye işbirlikçi tekelci sermayesi, bir bütün olarak AB üyeliğinden yana. Çünkü 30 yıldan beri kabusları olan devrimi, ancak bu yolla yenebileceklerini düşünüyorlar. Bu nedenle bütün sermaye çevrelerini birleştiren ortak a-

maçları Birleşik Devrimin ezilmesi, devrim tehlikesinin ortadan kaldırılması için AB üyesi olmak. Sermaye kesimlerinin ortak paydaları bu olmakla birlikte her sermaye grubu, bu süreçten kendi lehine sonuçlar elde etmek ve kendi konumlarını güçlendirerek çıkmak istiyor.

Bu sermaye ve güç merkezlerinden birisi olan ordu da eski konumunu ve ayrıcalıklarını korumak için, artık tartışmalara ve çatışmalara girerek kendi ağırlığının gücünü artırıyor. Ordu, asıl olarak ABD yanlısı bir tutum içinde konumlanıyor. Ama ABD yanlısı bu tutumunu AB içinde sürdürmek üzere AB’ne girilmesi için can atıyor. Tekelci sermayenin çeşitli partileri arasında özellikle ANAP-MHP vb. çatışmaları temelinde suni olarak bir AB yanlılığı-AB karşıtlığı yaratılmaya çalışılıyor. Esasında olan, sermayenin çeşitli kesimlerinin kendi konumlarını güçlendirmek ve birbirlerine üstünlük sağlamak üzere girdiği çatışmalardan başka bir şey değil. Bu çatışmalar giderek sertleşiyor ve önümüzdeki süreçte bu, daha da sertleşecek. Öyle ki, birbirlerine karşı kuvvet kullanmaya kadar varabileceği şimdiden görülmeli. Bu durumda her sermaye çevresi, gücüne ve etkinliğine bağlı olarak diğerlerini tasfiyeye yönelecektir. Bu gelişmeleri şimdiden gören burjuva çevreler, halk yığınlarını yedeklerine alabilmek, kendi yanlarına çekebilmek amacıyla daha şimdiden AB yanlılığı-AB karşıtlığı temelinde suni bir ayırım yaratmaya başladılar.

Tekelci sermayenin asıl amacı, kendi egemenliğini daha güçlü biçimde yeniden kurmaktır. Bunu yaparken anti-faşist hareketi boşa çıkarma, hedefsiz bırakma politikası geliştiriyor. Tekelci sermayenin bu amacına ulaşması ancak anti-faşizm, anti-emperyalizm, anti-kapitalizm bütünlüğünde sürececek bir mücadeleyle engellenebilir. Bu da proletaryanın her türlü burjuva görüş ve düşünceden bağımsız politikaları, örgütlenmesi ve mücadeleleriyle mümkündür.

Devrimci proletarya, yalnızca ekonomik ve siyasi, bütün iktidarı ele geçirmek hedefiyle hareket ederse güçlü bir atılım gerçekleştirebilir, inisiyatifini ele geçirip çıkış yapabilir.

C. DAĞLI

Türkiye işbirlikçi tekelci sermayesi, bir bütün olarak AB üyeliğinden yana. Çünkü 30 yıldan beri kabusları olan devrimi, ancak bu yolla yenebileceklerini düşünüyorlar. Bu nedenle bütün sermaye çevrelerini birleştiren ortak amaçları Birleşik Devrimin ezilmesi, devrim tehlikesinin ortadan kaldırılması için AB üyesi olmak. Sermaye kesimlerinin ortak paydaları bu olmakla birlikte her sermaye grubu, bu süreçten kendi lehine sonuçlar elde etmek ve kendi konumlarını güçlendirerek çıkmak istiyor.

İKTİDAR MÜCADELESİ YENİ YÜZYILIN GÜNCEL SORUNUDUR

Bugüne kadar bağımlı kapitalist ülke ekonomileri için örnek olarak gösterilen emperyalist ülkelerin, kriz içinde olduğu ayan beyan açığa çıktı. ABD, AB ve Japonya'dan, dev tekellerin iflas ettiğine veya başka tekeller tarafından yutulduğuna dair haberlerin gelmediği an neredeyse yok. ABD'de gerçekleşen Enron iflasının ardından, ABD ile AB arasında patlak veren gümrük tartışmaları ve Almanya'nın yüzyıllık dev inşaat tekelinin iflası, sadece son aylarda ortaya çıkan örnekler. Bu durum, o denli insanın gözüne batarcasına ve birçok yönüyle kendini ortaya koydu ki, kapitalist sistemin en ateşli savunucuları bile susmak zorunda kaldı.

Burjuvazinin şimdiki çabası, bu krizin siyasal sonuçlarını gözlerden kaçırmak üzerine yoğunlaşıyor asıl olarak. Emperyalistler arası hakimiyet mücadelesi ve küreselleşme karşıtı hareketin doğuşu, bu krizin yegane sonuçları olarak sunulmak isteniyor. Üstelik en yüzeysel yorumlarıyla. Oysaki, emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizin en önemli siyasal sonucu, iktidar sorununu gündeme getirmesidir.

Ekonomik ve siyasal egemenliği elinde bulunduran tekelleri sermayenin en iri kesimleri, krizle birlikte, sermayenin kendi ellerinde toplanmasını ve artı-değer sömürsünün yoğunlaşmasını hızlandıracak ekonomi politikalarını peş peşe uygulamaya koyuyor. Bu, tüm sınıfların durumlarının hızla ve köklü olarak sarsılmasına neden oluyor. Gerek sermayenin kendi içindeki, gerekse sermaye ile emek cephesi arasındaki çatışma şiddetleniyor. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından kurulmuş olan toplumsal konsensüs bozuluyor. Ekonomi politikalarını toplumsal uzlaşmayla uygulayamayan sermaye, siyasal egemenliğine dayanarak politikalarını topluma dayatıyor. Böylece, emekçi sınıfların da siyasal egemenlik mücadelesine girmelerini hızlandırıyor. Ve iktidar mücadelesi güncelleşiyor.

Bu sürecin farkında olan sermaye, bir süredir bu sürece hazırlanmakta. NATO'nun bu yüzyılı "ayaklanmalar yüzyılı" ilan etmesi ve kendini buna göre şekillendireceğini açıklaması, sermayenin yeni döneme ilişkin en çarpıcı ve kilit açıklamasıydı. Yine bu süreçte Avrupa'nın göbeğinde, Avusturya'da faşist bir partinin hükümete taşınması, ardından İtalya'da tüm gerici ve faşist partilerden oluşan koalisyonun hükümete getirilmesi, Japonya'da II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın faşist ordusuna itibarını iade çabaları, emperyalist ülkelerin, sınıf savaşının yeni aşamasına hazırlıklarından başka bir şey değil.

En son Barcelona'da yapılan AB zirvesini 500 bin, İtalya'da çıkarılmak istenen çalışma yasasını 2 milyon insanın protesto edip sokaklara döküldüğü, üstelik sermayenin katliam yapmaktan çekinmeyeceğini Cenova'da göstermesine ve ABD'nin 11 Eylül saldırısıyla tüm dünyada hakim kılmaya çalıştığı burjuva teröre rağmen, sokakların bu denli dolduğu dikkate alınır, sınıf savaşımının önümüzdeki süreçte emperyalist

ülkelerde de çok sert ve kanlı geçeceği görülür.

Tam da böylesi bir tarihsel süreçte AB'nin "yardım" ve "dayatmasıyla" göreceli demokrasiye kavuşulacağını beklemek bir hayal, hem de tam bir hayaldir. Böylesi bir hayal, tarihsel deneyimlere ve sınıf savaşımının tüm dünyada girdiği sürece gözlerini kapayanların, gerçeklerle arzularını birbirine karıştırmalarının ürünüdür. Bağımlı ülkelerin küçük burjuvazisini böyle trajik bir yanılgıya iten; giderek sürece damgasını vuracak olgulara göre değil, gözle görülür bir belirginliği olan fakat giderek zayıflayıp ortadan kalkmakta olan olguları dikkate alarak politika yapmasıdır. Dolayısıyla, ülkelerimizdeki sınıf savaşımının, ekonominin yapısal sorunlarından dolayı sürekli sert geçtiğine gözlerini kapayan küçük burjuvazi, bu yetmezmiş gibi politika üretme tarzından dolayı emperyalist ülkelerdeki sınıf savaşımının içine girdiği süreci de görmeyerek tam bir hayal dünyasının içine dalıyor.

Oysa ki, yaşanan genel krizin etkisiyle emperyalist ülkelerde iktidar sorunu emekçilerin gündemine gelirken, uzun yıllardır iktidar mücadelesinin kanlı iç savaşlar boyutunda sürdüğü bağımlı ülkelerde iktidar savaşı, emperyalist ülkelerdeki gelişmelerin etkisiyle daha da sertleşiyor.

Emperyalist sermaye içine girdiği iktidar savaşımını kazanmak için politik ve askeri hazırlıklarını yaparken, bir yandan da emekçi sınıfları en hazırlıksız halde yakalamak istiyor. Biliyor ki, emekçi sınıflar krizle birlikte şiddetlenen sınıf savaşımını iktidar mücadelesi olarak kavramadıkları sürece, kazanmak için gerekli hazırlıkları yapamaz ve yenilgiye mahkumdurlar. Emekçi sınıflar ancak, iktidar mücadelesine yönediklerinde sermayeyi yenecek hazırlıkları yaparak gerçek bir güç halini alabilirler. Bundan dolayı, burjuva ideologların, yaşanan krizin en önemli siyasal sonucunun iktidar sorunu olduğunu gözlerden kaçırmak için yapmadıkları hokkabazlık kalmadı. Emperyalist sermaye bir yandan da bağımlı ülkelere, "demokrasi" yardımı ve dayatması değil, uzun yıllardır iktidar mücadelesini sürdüren kendi halklarına "kötü" örnek olan emekçi yığımları ve devrimci hareketi ivedilikle ezmesi için daha büyük yardımlarda bulunuyorlar. Kesintisiz mücadeleleri sayesinde bağımlı ülke emekçilerinde birikmiş olan iktidar mücadelesi deneyiminin kendi halklarına taşınmasını önlemek, emperyalist sermaye için güncel önem taşıyor.

Tüm dünya sermayesinin el birliği yaptığı, tüm ülkelerde süren sınıf savaşımının izlediği seyrin tüm ülkeleri etkilediği bir çağda; tüm dünya proletaryasının ve emekçilerinin sermayenin siyasal ve ekonomik egemenliğine karşı yürüttükleri savaşımını kazanmak için iktidarı hedeflemeleri, savaşımını ve deneyimlerini birleştirmeleri, zaferi elde etme yolunda atılmış en önemli adım olacaktır. □

AB'NİN TÜRKİYE'YE DESTEĞİ, ASILACAK BİRİNE İPİN VERECEĞİ DESTEK KADARDIR

Devrimci durumun göstergelerinden biri olan “doruk bunalımı” kendisini en iyi nasıl ortaya koyar? Yönetenlerin hiçbir konuda mutabakat sağlayamamasıyla ya da bin bir güçlkle sağlanan mutabakatların kısa ömürlü olmasıyla... Bir süredir Türkiye'nin AB'ye üyeliğiyle ilgili yaşanan tartışmalar bunun en güzel örneğini oluşturuyor. Hazırlanan ve çokça yaygarası yapılan “ulusal program” daha üzerinden bir yıl bile geçmeden bir uzlaşma metni olmaktan çıkıp, tartışma metni haline geldi. Hükümet partileri bu metnin altından imzalarını çekmiş değiller; ama o artık neredeyse herkesin başkalarının üzerine atmaya çalıştığı bir iflas sözleşmesine benziyor. Ve en önemlisi şimdi bu sözleşme onu imzalayanlardan çok, iş tabiiğinde bulunan müfettişlerin ilgisini çekiyor. AB her defasında, Ulusal Program'da ön görülen Kopenhag Kriterleri'ne uyma taahhüdünü hatırladıkça huzursuzluğu artan Türkiye'yi, söz ugunsu minderin dışına atıyor. Türkiye ise her defasında mindere geri dönüp dönmeme konusunda tereddüt yaşıyor, ama daha baştan belirtmeliyiz ki, dönmeye zorunludur. Nedenine ilişkin görüşlerimizi ortaya koymadan önce, bu ayın ortalarında olan ve bir müddet gündemi işgal eden bir olaydan bahsedelim biraz. 17 Mart tarihinde MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç, katıldığı bir toplantıda “AB bizi almayacak. ABD'yi göz ardı etmeden Rusya ve mümkünse İran'la bir araya girmeliyiz” dedi; bu serzenişe ek olarak “AB, Türkiye ile ilgili meselelere hep olumsuz bakmıştır” diyerek, devletin en önemli bir kurumunda yetkili birisi olarak açık bir AB eleştirisi yaptı. İlk anda herkes bunun ordunun görüşü olduğunu düşündü ve ordunun AB'ye karşı tavrı olarak değerlendirdi. Önce Orgeneral Tuncer Kılıç, ardından Genel Kurmay bunun kişisel bir düşünce olduğunu, orduya mal edilmemesi gerektiğini açıkladılarsa da, kuşkular giderilemedi. Herkes bayram değil, seyran değilken MGK Genel Sekreteri'nin bu çıkışının anlamı üzerine yorum yapmaya başladı. Ve bu olay, bir kez daha hükümet içindeki çelişkileri su yüzüne çıkardı. Zaten koalisyon hükümeti, öyle bir hükümet ki, kurumuş bir ağacın dalında kalan son yaprağa benziyor. Ne zaman rüzgar esmeye başlasa, herkes onun ne zaman düşeceğinin hesaplarını yapmaya koyuluyor. Ve hükümet hızla tükenişini sürdürüyor. Tekelci

AB'ye girme konusunda hükümet içinde ve devletin çeşitli kurumları arasında yaşanan tartışmalar AB yandaşlığı-karşıtlığı meselesi değil. Türkiye, Gümrük Birliği'ne girdiği 1995 yılından bu yana, AB ile ekonomik ilişkileri geliştirdi. Daha doğru bir söylemle bu tarihten sonra AB emperyalizminin ekonomik ilhaki daha hızlı gelişme göstermeye başladı. Türkiye ekonomisi bugün büyük oranda AB ve ABD emperyalizmine bağlı durumdadır. Yani hiç kimsenin çıkıp da, “gavura alerji” duyacak hali yoktur.

kapitalist sistem, şimdi büyük bir uçurumun en uç noktasına doğru sürükleniyor. Alternatifsiz kabul edilen hükümetin tükenişi, sistemi günden güne kötürümleştiriyor. Sonucu daha büyük bunalım olacak seçimi ise burjuvazi, kuru ot yığınları arasında ateşle oynamak olarak görüyor. “Genel Oy”un Marks'ın dediği gibi “burjuva toplumun çeşitli orta tabakalarının, yaşam deneyimi karşısında, yansamalarını ve düş kırıklıklarını hızla yitirmelerine yol açmak gibi (...) bir hamlede sömürücüler sınıfının tüm kesimlerini devletin en yüksek noktasına çıkarmak ve böylelikle aldatıcı maskelerini koparıp almak gibi...” bir rolü vardır. Ve bugüne kadar ezilen sömürülen insanlar, tüm burjuva partilerinin yüzündeki peçeyi indirmiş, başa gelen her burjuva partinin nasıl yoksulluk ve sefaleti daha da katmerleştirmekten başka bir şey yapmadığını görmüştür. Burjuvazi bir seçime giremiyor, çünkü seçime girecek partiler daha şimdiden bitik durumdadır. Bu durumda var olan “zoraki evlilik”in bozulması demek, sistemin çöküşünün başlangıcı olurdu.

AB'ye girme konusunda hükümet içinde ve devletin çeşitli kurumları arasında yaşanan tartışmalar AB yandaşlığı-karşıtlığı meselesi değil. Türkiye, Gümrük Birliği'ne girdiği 1995 yılından bu yana, AB ile ekonomik ilişkileri geliştirdi. Daha doğru bir söylemle bu tarihten sonra AB emperyalizminin ekonomik ilhaki daha hızlı gelişme göstermeye başladı. Türkiye ekonomisi bugün büyük oranda AB ve ABD emperyalizmine bağlı durumdadır. Yani hiç kimsenin çıkıp da, “gavura alerji” duyacak hali yoktur. Emperyalizmin dünya üzerindeki gelişimi, pazarların iç içe geçmesi, çok büyük ölçeklerde pazar entegrasyonunun sağlanmış olması, bağımlı ülkelerin ulusal pazarlarını yıkıma uğrattı. Emperyalist-kapitalist sistemin gelişimi sonucu dünyanın dört bir tarafındaki ülkeler, emperyalist-kapitalist bağımlılık ilişkileri içine sokuldular. Bugün, sosyalist ülkeler ayrı tutulmak koşuluyla, bunun dışında kalabilen herhangi bir ülke yoktur. Pazarların bu iç içe geçişi, emperyalistler arası rekabet ve egemenlik yarışını daha da kızıştırmış durumdadır. Bütün dünya, tekellerin bir savaş alanı haline almıştır. Dünyaya hükmeden bir avuç tekel, işgücünün, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin sömürülmesi ve talan edilmesi için

kıyasıyla bir savaşım içindedir. Ve bugün birçok siyasal gelişmenin nedeni burada yatmaktadır. Dünyanın en büyük iki emperyalist güç odağı AB ile ABD emperyalizmi arasında artan çelişkiler, yansımaları dünyanın geriye kalanı üzerinde hemen gösteriyor. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde gelişiminin son sınırlarına gelmiş olması, tarihsel olarak aşılmasının zorunluluğu bu çelişkileri daha da artırıyor ve keskinleştiriyor. Üretici güçlerin gelişimi önünde bir engel durumuna gelen, dünyada milyarlarca insana açlık, yoksulluk, savaş ve ölümden başka bir şey veremeyen emperyalist-kapitalist sistem, “sefaletin ziyafeti”ni tüm dünya üzerine yayarak kendi sonunu hazırlamıştır. Tüm dünyada kapitalizm şimdi büyük bir durgunluk yaşıyor.

Türkiye, emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizin en iyi görülebileceği bir mercek durumundadır. Adeta emperyalist-kapitalist sistemin tüm çelişkilerinin odaklandığı ülkelerden biridir Türkiye. Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası (AGSP) konusunda yaşanan tartışmada bu çok açık bir şekilde görüldü. ABD'nin NATO'nun yanı sıra bir Avrupa Ordusu'nun kurulmasına karşı çıkması Avrupa'yı yolundan alıkoyamadı ama esas sorun, Türkiye ile çıktı. Türkiye AB üyesi olmadığı halde AGSP'de söz sahibi olmak, alınacak kararlarda oy kullanmak isteyince sorun büyüdü ve hala çözümsüz olarak bekliyor. Bu günlerde, artık olup olmayacağı değil de, ne zaman olacağı tartışılan ABD'nin Irak'a saldırı konusunda ise Türkiye AB emperyalizmi ile ABD emperyalizmi arasında tam anlamıyla iki arada bir derede kalmış durumdadır. Bir yandan, “Ulusal Sorun” dan kaynaklı operasyona karşıymış gibi bir görüntü çizerken, diğer yandan kredi anlaşmaları karşılığı herşeyi yapmaya hazır olduklarının ipuçlarını veriyorlar. 1991 Körfez Savaşı'na gönderme yapılarak, “o zaman ekonomik olarak çok zarar ettik” deniliyor. Başbakan Ecevit, bugün için, “ekonomi çok hassas dengeler üzerinde duruyor” diyerek, bir savaşa girmenin Türkiye'de beklenen “sosyal patlama”yı başlatabileceğini ifade ediyor. Türkiye'de hiç kimse emperyalizmin ekonomi bakanı Kemal Derviş'in “kriz bitti” sözüne inanmıyor. Tam tersine sanayinin komaya girmesi, tarımın bitirilmiş olması, küçük üreticinin, esnafın iflası krizin giderek derinleştiğini gösteriyor; burjuvazi her adımında rüzgar ekmeye devam ediyor. Fırtınanın ne zaman kopacağını ise önceden kestirmek mümkün değil; ama bir savaşta, hele de AB ile ABD emperyalizminin çıkarlarının çatıştığı Ortadoğu'da bir savaşta yer almak, Türkiye tekeli burjuvazisi açısından tam bir batış olacaktır. Türkiye, Irak'a yapılacak bir saldırıda yer alırsa, iç savaşın daha da gelişmesi kaçınılmaz olacaktır. Ayaklanma aşamasına ulaşmış olan bir iç savaş, olası bir savaş durumunda daha çok baskı altına alınacak, daha çok yaşamın dışına itilecek, daha çok açlık ve sefaletle karşı karşıya bırakılacak olan insanların, daha büyük bir cesaretle öne atılmasını getirecektir. Kapitalist sömürünün yanı sıra savaşın getireceği ağır yıkımla

Tek başına krizi yönetebilme basiretine sahip olmayan burjuvazi, AB'ye dahil olarak krizin yükünü paylaşmak istiyor. AB'nin asılmak üzere olan bir insana, ipin bile verebileceği bir destekten daha fazla bir destek veremeyeceği ise açık bir şekilde görülüyor. Onun için Türkiye adaylar arasında üyeliğe alınabilecekler arasında en alt sıralarda bulunuyor.

karşı karşıya gelecek olan yığınlar, yaşamda kalabilmek için, böyle bir belayı onların başına saran devlete karşı, devrimci iç savaşı yükselterek karşılık vereceklerdir.

Türkiye tekeli burjuvazisi ve onun devleti, bütün bu nedenlerden dolayı, içeride ve dışarıda tüm politikalarını iç savaşın kazanılması üzerine kuruyor. Yaşadığı ağır ekonomik ve siyasal krizin yapısal olduğunu bilen burjuvazi, bunu aşmanın mümkün olmadığını da biliyor. Burjuvazinin tüm çabası krizi yönetebilmek üzerine kuruludur. AB'ye girmek, Türkiye tekeli kapitalizmi için bu nedenle önem taşıyor. Tek başına krizi yönetebilme basiretine sahip olmayan burjuvazi, AB'ye dahil olarak krizin yükünü paylaşmak istiyor. AB'nin asılmak üzere olan bir insana, i-

pin bile verebileceği bir destekten daha fazla bir destek veremeyeceği ise açık bir şekilde görülüyor. Onun için Türkiye adaylar arasında üyeliğe alınabilecekler arasında en alt sıralarda bulunuyor. Kendisi büyük krizlerle karşı karşıya olan AB emperyalizmi, böyle bir ateş topunu içine alarak, yangının yayılmasını istemiyor. Tüm emperyalist ülkeler Türkiye'deki krizin yapısal olduğunu, çözülmesinin mümkün olmadığını, bunun sonucu olarak, Türkiye'de sistemin katı yapısının esnemeye yetenekli olmadığını görüyorlar. Ulusal sorunda idam tartışmalarından anadilde eğitime kadar, azınlıklar sorunundan düşünce suçuna kadar bir çok konuda devletin en küçük bir esnemeye bile tahammül gösteremediği tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor. Herhangi bir konuda bir esnemenin, sistemi baştan aşağı sarsacağı görülüyor. Yapısal kriz, devrimci durumun varlığı, her an “hassas dengeler”in tuzla buz olmasını getirebilir. Türkiye tekeli kapitalizmi ve onun devleti bir yandan krizi hiç olmazsa, yönetebilmek için kendisini bağımlı olduğu ülkelere daha çok yaslamaya çalışırken; diğer yandan emperyalizmin ekonomik ve siyasal ilhakının tamamlanması sonucu ortaya çıkması kaçınılmaz olan büyük sınıfsal çatışmaların bir devrimle sonuçlanmasının önüne nasıl geçebileceğinin hesaplarını yapıyor. “Doruk Bunalımı”, bu çelişkiler üzerinde şiddetleniyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler ise devrimin güçlü nesnel zeminleri üzerinde, sınıflar savaşımının yeni çarpışmalarına hazırlanıyorlar. Onların her geçen gün daha da katmerlenen sefaletle yaşamaya daha fazla tahammülü kalmadı. Engels, “Tröstler tarafından yönetilen bir üretime, bütünü küçük bir kupon biriktiricileri tarafından bu derece utanmazca sömürülmesine katlanacak bir halk yoktur” diyor. Yarattıkları tüm zenginlikler ellerinden alınan, kendi yarattığı devasa zenginliğin önünde elleri bağlı, karnı aç, ayakları çıplak bakakalan insanlar AB'ye üye olunup olunmayacağından daha fazla bir şeyle ilgilendiriler: Kendi ürettikleri, herkese yetecek kadar bol olan zenginliklere kendilerinin nasıl sahip olacaklarıyla, açlığın ve yoksulluğun nasıl biteceğiyle, yaşamda kalabilmeleri için ne yapmaları gerektiğiyle...□

KAPİTALİST EKONOMİNİN GENETİK ŞİFRESİ

Derler ki şeytanın en büyük başarısı, herkesi, şeytanın varolmadığına inandırmaktır. Sermayenin en büyük başarısı ise, kendi içkin yasalarının kaçınılmaz sonucu olan ve insanlığı felakete ve sefalete sürükleyen sorunlar yumağının, uygulayıcılarının basit hatalarından doğduğuna, muhaliflerinin çoğunu inandırmış olmasıdır. Öyle ki, sermaye düzenine ağır ithamlarda bulunan “sosyal adalet” savcıları, sundukları çözüm önerileriyle sermaye düzeninin avukatlarına dönüşüyorlar.

Uzunca bir süredir dünya genelinde varolan çarpıklıklar, sömürü ilişkileri, gelir uçurumları, sorunlar... ayrıntılarıyla ortaya konuyor. Teşhir ediliyor. Eleştiriliyor. Olgular çok açık. En kör gözlerin bile inkar edemeyeceği kadar açık. Artık bunları görmek, teşhir etmek bir marifet değil. Varolan düzenin adaletsiz olduğunu söylemek, ona öfke yıldırımını göndermek, ahlaki söylevler çekmek bir şey ifade etmiyor. Bizzat sermayenin temsilcileri bile kabul ediyor bunları. New York'ta “Dünya Ekonomik Formu”nun papazları, “sosyal adalet” çığıllıklarına hak verdiklerini açıklıyor. Stockholm'de biraraya gelen sermaye temsilcileri, hep bir ağızdan “sosyal adalet” tellallığı yapıyor. Kuşkusuz bu tavırlarında, “başka bir dünya mümkün” haykırışlarıyla ilerleyen anti-kapitalist hareketin soluğunu enselerinde hissetmeleri önemli bir etken. Keza, küreselleşme karşıtları arasındaki kimi grupları -karşıt kutupları postmodernist yuvarlaklıklarında senteze ulaştırmaya çalışan tüm orta yolcuları-kendi yedeğine alma isteği, sermaye temsilcilerinin bu ılımlı açıklamalarında belirli bir rol oynuyor. Zira bu orta yolcu kesimler, yeryüzündeki çeşitli sorunlara, açlığa, sefalete, işsizliğe, çevre sorunlarına, cins ve ırk ayrımcılığına, eşitsiz uluslararası ilişkilere, sömürüye, salgın hastalıklara... erdemli öfkelerini sunmakta kusur etmiyorlar. Ama aynı kesimler, sermayenin kendisine dokunmaksızın, çeşitli taleplerle sorunların aşılacağına inanıyorlar. Erdemli öfkelerinde o denli güçlü olan bu gruplar, çözüm araçları ve önerilerinde bir o kadar pısırık, yumuşak başlılar.

Örneğin, bağımlı ülkelerin emperyalistlerce apaçık sömürüldüğünü görüyorlar. Bu durumu örnekleriyle ortaya koyuyor, eleştiriyorlar. Mesela Latin Amerika ülkelerinin 1991'deki dış borç toplamı 418 milyar dolardı. 2001'e gelindiğinde, bu rakam 750 milyar dolara ulaşmış bulunuyordu. Ve üstelik bu on yıl boyunca dış borç toplamına yakın bir ödemede bulunmuşlardı. Durum apaçık. Bir grup emperyalist devlet, tefeci olarak davranıyor. İliklerine kadar sömürüyor bağımlı ülkeleri. Bu bağımlılığın iktisadi, siyasi, kültürel, askeri vb. sonuçları da cabası. Orta yolcuların bu duruma yönelik önerebilecekleri tek şey, “yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi” oluyor. Borç yükü altında iflaslarını ilan etmek üzere olan bu ülkeler, zaten borçların çoğunu ödeyemeyecek durumda. Ve borçların silinmesi veya bir kıs-

mının silinmesi, emperyalist merkezlerde de tartışılıyor. Tıpkı, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, benzer bir durum, ama çok daha alt düzeyde, ortaya çıktığında, Keynes adında bir burjuva iktisatçısının, açık kanıtlarıyla “bu borçları almaya kalkarsanız uluslararası sistem iflas eder” tezini ortaya koyması gibi; postmodernistler de aynı şeyleri geveliyor. Sonuçta çözüm önerileri, sermaye egemenliğine temel payandalar sunmaktan öteye gitmiyor. Oysa sermaye düzeninin kendisi, aynı durumu, yani yoğun sömürüyü, büyüyen borçlanmayı vb. yaratmayacak mıdır? Geçmişte bunu defalarca yaratmadı mı? Her defasında baştan başlayıp aynı lanetli noktaya gelmeyi istemek, bu uğursuz kısır döngüyü istemek, ne mene bir çözüm istemektir? Lenin, “Emperyalizm” adlı eserinde, bu bağımlılık ilişkilerinin, bu dizginsiz sömürünün nasıl doğduğunu, tekelci kapitalizmin kaçınılmaz sonucu olduğunu göstermedi mi? Tüm bir 20. yüzyıl tarihi, Lenin'in görüşlerini, harfi harfine kanıtlamadı mı?

Benzer şekilde şikayet edilen bir diğer olguyu, uluslararası spekülasyon sermaye hareketi olgusunu, çekirge sürüleri gibi her girdikleri ülkeyi yağmalayan sermaye olgusunu ele alalım. Önce rakamlar: Bundan otuz yıl önce, uluslararası dolaşımdaki sermayenin % 10'u spekülasyon işlemlerde yer alıyordu, % 90'ı uzun vadeli yatırımlarda kullanılıyordu (Bu, sömürü olmadığı anlamına gelmiyor. Bağımlı ülkelere emperyalist merkezler değer aktarımının, yani sömürünün bir biçimidir. Tüm çarpıklığına rağmen, bu sermayenin önemli bir kısmı, üretken bir biçimde kullanılıyordu). 1990'lı yılların ilk yarısına geldiğimizde, bu oranlar tersine dönmüştü: % 90'ı spekülasyon alanında, % 10'u uzun vadeli yatırımlarda. Bir nokta daha. Günümüzde uluslararası piyasalarda serseri mayın gibi dolaşan para-sermaye tutarı, otuz yıl öncesinden kat be kat fazla. Bunlar herkesin kabul ettiği olgulardır. Sorun, bunun neden böyle olduğunu, bu sermayenin neden üretimden kaçıp asalaklaştığını bilmekte. Tek sözle söyleyecek olursak, mesele, kar'da düğümleniyor. Burjuva iktisat, sermayeyi, “bir kar amacıyla genişleyen şey” olarak tanımlar. Bu genişleme, artı-değer üretmek ve elde etmekle olur. Bu açıdan, kapitalist için üretim, artı-değeri elde etmek belasına katlanılan bir zorunluluktur. Bir yükür. Ve bu iş, üretim, alabildiğine risklidir. Kapitalizmin çelişkileri, üretimi sürekli daha zahmetli, riskli hale getirir. Kar oranlarını sürekli aşağı çeker. Ve kapitalist, üretim dışında kar elde etmenin yoluna düşer. Bu, ancak, başkalarının ürettiği artı-değere ortak olmakla mümkündür. Yani faizle borç vermek; tahvil, bono, hisse senedi almak; borsa oyunlarına girişmek vs. Kapitalist üretim, sermayenin, para-biçim altında sürekli yığılmasını, para-sermayenin bir tarafta birikmesini getirir. Üretimin genişlemesi pazarlardaki genişlemeden hızlıdır. Bunalımlar kaçınılmaz olur. Üretim kısılır, yer yer tümenden durur. Sermaye, para-biçimden

üretken biçime çevrilmez. Ve atıl para-sermaye şiştikçe şişer. Bu para-sermaye, kendine, mutlaka bir kar kapısı bulmak zorundadır. Asalaklaşma, spekülasyon, sürekli genişler.

Şu halde, üretimden kaçma, asalaklaşma, çürüme... uygulayıcıların basit hatalarından değil, sermayenin kendi içkin yasalarından kaynaklanır. İşsizlik, açlık, sefalet, gelir uçurumu vb. hepsi, sermaye birikimi yasalarının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Düşünün, Uluslararası Çalışma Örgütü(ILO)'nün 2001 raporuna göre, çalışabilir nüfusun 1/3'ü işsiz ya da eksik istihdam kurbanı. 3 milyar insan, bundan doğrudan etkileniyor. Açlığın, sefaletin kucağına itiliyor. Mağazalar, depolar ağzına kadar mal dolu. İnsanları doyuracak, giydirecek, dinlendirecek, eğlendirecek araçlar, geçim araçları haddinden fazla. Her yerde yapılacak bir yığın iş ve o işi yapmaya amade yığınla insan var. Üretim araçları, geçim araçları ve çalışmaya hazır işçiler... Yani tüm üretim ve genel zenginlik öğeleri gereğinden çok durumda. Peki öyleyse bu işsizlik, sefalet, açlık nereden kaynaklanıyor? Bu bolluğun ta kendisinden! Çok saçma görünüyor ama, kapitalist toplumda yokluk ve yoksulluğun sebebi varolan bolluktur. *"Çünkü kapitalist toplumda üretim araçları, daha önce sermaye durumuna girmedikçe, etkinliğe geçemezler. Üretim ve geçim araçları için sermaye niteliğini kazanma zorunluluğu, bu araçlar ile işçiler arasına korkunç bir hayalet gibi dikilir. Üretimin maddi ve kişisel kaldırmaçlarının birbirine bağlanmasını yalnızca bu zorunluluk engeller; üretim araçlarını işlemeden, işçileri çalışmak ve yaşamaktan, yalnızca bu zorunluluk alıkoyar"*(Engels). Bir yanda aç insanlar yığını, diğer yanda onların ihtiyaçlarını karşılayacak nesnelere... Her yer tıka basa mal dolu; fakat "üreticilerin tüketecek hiçbir şeyleri yoktur, çünkü tüketiciler eksiktir". Kapitalizmde tüketici, sadece ihtiyacı olan insan değil, aynı zamanda alım gücü olan insandır. Oysa kapitalist üretim, rekabetin zorunlu kıldığı teknik yetkinleşmelerle üretkenliği artırır, dağ gibi meta yığar; ama diğer taraftan, aynı teknik yetkinleşme sonucu, işçi sayısını sürekli azaltır, "emekten tasarruf" eder. İşsizler ordusu çığ gibi büyür, sefalet yaygınlaşır. Pazara daha ucuz ve daha bol meta sürmek için, o metaların temel tüketicisi olan yığınları sefalete sürüklemek zorundadır. Daha fazla kazanma dürtüsüyle harekete geçer, tüketicilerinin alım güçlerini hiçe indirir. Dış pazarlara tüketici avına çıkar, ama kendi evinde pazarın ocağına incir ağacı diker. Mallar yığılır. Üretim kısılır, yer yer tümden durur. Üretim araçları ve emek gücü boldur. Fakat üretimin gerçekleşmesi için, bunların, üretken sermaye biçimine dönüşmeleri gerekir. Oysa pazar tıka basa mallarla dolmuştur. Satışlar durmuş veya minimuma inmiş; üretim de buna bağlı olarak durmuş ve-

Örneğin, bağımlı ülkelerin emperyalistlerce apaçık sömürüldüğünü görüyorlar. Bu durumu örnekleriyle ortaya koyuyor, eleştiriyorlar. Mesela Katın Amerika ülkelerinin 1991'deki dış borç toplamı 418 milyar dolardı. 2001'e gelindiğinde, bu rakam 750 milyar dolara ulaşmış bulunuyordu. Ve üstelik bu on yıl boyunca dış borç toplamına yakın bir ödemede bulunmuşlardı. Durum apaçık. Bir grup emperyalist devlet, tefeci olarak davranıyor. İliklerine kadar sömürüyor bağımlı ülkeleri. Bu bağımlılığın iktisadi, siyasi, kültürel, askeri vb. sonuçları da cabası. Orta yolcuların bu duruma yönelik önerebilecekleri tek şey, "yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi" oluyor.

ya sandıkları şeyden, para ve paranın dönüşmüş biçimlerinden ayırıyorlar. Böylelikle, günümüzde karşımıza çıkan sorunlar, sermayeden değil de, siyasetçilerin yanlış ekonomi politikalarından kaynaklanıyormuş yanılsamasına düşüyorlar. Sanıyorlar ki, gelir uçurumu, sefalet, işsizlik vb. yasalarla önenebilir; bölüşüm daha adil hale getirilebilir; eşitsizlikler ortadan kaldırılabilir. Oysa tüm bu marazalar, sermayenin kendisinden kaynaklanır ve deyim uygunsu, kapitalist ekonominin genetik şifresini oluşturur. Sömürü, açlık, sefalet, ahlaki ve bedensel yozlaşma, savaş, ölüm, salgın hastalıklar, dinsel-kültürel-etnik çatışmalar... Tüm bunlar insan soyuna yöneltilmiş silahlarsa, bu silahları yaratan ve doğrultan el, sermayenin ta kendisidir. Üretim araçlarının sermaye niteliğine son verilmedikçe, toplum "kullanılmaz durumda bulunan kendi öz üretici güçleri ile kendi öz ürünlerinin yükü altında boğulma"ya devam edecek. İnsanlık bu saçma çelişiklere, kapitalizmin bu "üretim yasağına" katlanmak zorunda değil. "Başka bir dünya mümkün!" Bunun için, zaten ancak toplumsal olarak kullanılabilen üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek, onu tüm toplumun mülkiyetine geçirmek yeterlidir. *"Üretim araçlarının toplumsal sahiplenilmesi yalnızca üretim üzerinde şimdi var olan yasağı değil, ama üretici güçlerin ve ürünlerin, bugün üretimin kaçınılmaz sonuçları olan ve bunalımlarda son kertesine ulaşan savurganlık ve yıkımı da ortadan kaldırır. Ayrıca, bugün egemen olan sınıfların ve onların siyasal temsilcilerinin lüksü tarafından gerçekleştirilen budalaca savurganlığı ortadan kaldırarak, bir üretim araçları ve ürünler yığını topluluk yararına özgür bırakır. Toplumsal üretim araçlarıyla, toplumun bütün üyelerine yalnızca maddi bakımdan adanmış yeterli ve gün günden zenginleşen bir yaşam değil, ama onlara fizik ve entelektüel yeteneklerinin tam bir özgür gelişim ve kullanımını da güvence altına alan bir yaşam sağlamak olanağı, bugün ilk kez olarak var; ama var"*(Engels). Bu olanak, geçmiş sosyalizm deneyimlerinin kanıtlandığı gibi, yüzyıldır var.□

ya minimum kapasiteye inmiştir. Kapitalistlerin bir kısmı, para-sermaye yokluğundan yatırıma yönelemez. Oysa para-sermaye, para-kapitalistin ellerinde, yani bankalarda birikmiş, atıl halde durmaktadır. Kredi ilişkileri tıkanmıştır. Paranın bolluğu para yokluğunu, dolaşımının tıkanmasını doğurur. Para-sermaye üretken sermayeye, yani üretim araçları ve emek-gücünün birliğine dönüşemez. İşte bolluk, kıtlığın sebebi, yaratıcısı olmuştur. Kapitalist üretim biçimi, üretici güçleri yönetmedeki yeteneksizliğini böylece kanıtlamış olur.

"Sermaye toplumsal bir ilişkidir", der Marks. Onu salt para veya paranın dönüşmüş biçimi sananlar, bu biçimlerin ifade ettiği ilişkileri gözden geçiriyor; o ilişkileri, sermaye-

Emperyalizmin Ekonomik-Politik Örgütleri: IMF VE DÜNYA BANKASI

Devlet, egemen sınıfın baskı ve zor aletidir...

Hemen belirtelim ki bu devlet, işçi sınıfının, emekçi halkın devleti değildir. Egemen burjuva sınıfın devletidir.

TC, orta gelişmişlik düzeyinde kapitalist bir devlettir. Kapitalizm, sermayeyi ve üretim araçlarını elinde bulunduran burjuva sınıfın egemenliğini temel alır. Sınıflı, sömürülü bir toplumsal sistem olan kapitalizmde üretim, esas olarak ihtiyaç için değil, pazar için yani kar için olur. Kapitalist sistemde temel olarak iki sınıf vardır. Egemen olan burjuva sınıf ve proleter sınıf. Egemen burjuva sınıf, burjuva devlet aygıtını baskı ve zor aleti olarak kullanarak iş gücünden başka geçim araçları olmayan işçi sınıfını ve diğer emekçi kesimleri ezer ve sömürür. Kapitalizm; para-meta-para (sermaye-üretim-kar) yasasına göre işler. Bu işleyiş sonucunda kapitalist, işçi ve emekçilere yeniden üretim yapabilmeleri için yaşayabilecekleri kadar ücret verirken, emeğin ürettiği tüm değerlere el koyar. Artık-değerlere el koyan kapitalist, giderek zenginleşip sermayesini büyütürken, işçi ve emekçiler giderek yoksullaşır. Kapitalizmin burjuva demokratik devrimi sürecinde, burjuva sınıf arasında serbest rekabeti sonucu eşitsiz bir gelişim gösterdi. Bir bölümü daha çok gelişirken diğer bir bölümü daha az gelişti. Daha çok gelişenler, giderek kapitalist pazara egemen oldu. Bunun sonucu, sermaye ve üretim araçları belli ellerde toplandı. Sermayenin ve üretim araçlarının belli ellerde toplanması, kapitalist pazarın belli kapitalistler tarafından denetlenmesi, üretimin ve fiyatın, sermayenin üretim araçlarının ve pazarın ele geçirilen kapitalistlerce belirlenmesi tekelleşmeyi doğurdu.

Artık kapitalizm gelişmesinin belli bir evresinde tekeli kapitalizme büyüdü. Tekelci kapitalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması, son evresidir. Lenin, tekelci kapitalizmi tanımlarken, "çürüyen kapitalizm, emperyalizm" der. Kapitalizmin gelişme evresinde esas olan mal ihracyken, tekelci aşamaya ulaştığında esas olan sermaye ihracı oldu. Kapitalizmin gelişme evresinde sömürgecilik egemenken, emperyalizmde yeni sömürgecilik ilişkileri egemen oldu.

Kapitalizmin eşitsiz gelişimi sonucu, bazıları tekelci (emperyalist) aşamaya büyüdü. Emperyalist aşamaya büyüyeme-

IMF'ye karşı işçi ve memurdan ortak eylem

Hükümetin Karayolları ve Köy Hizmetleri'nin bülge müdürlüklerini kapatma girişimleri, buralarda çalışan işçi ve memurlar tarafından bir kez daha protesto edildi. İstanbul ve İzmir'de eylem yapan Yol-İş üyesi işçiler ile Yapı-Yol-Sen üyesi kamu emekçileri, işyerlerinin IMF'nin talimatları doğrultusunda tasfiye edilmesine izin vermeyeceklerini söylediler.

yeniler, emperyalizme bağımlı hale geldi. TC daha kapitalizmin ilk evresinde emperyalizme bağımlı hale geldi. Artık TC, emperyalizme bağımlı yeni sömürge bir ülkedir. Emperyalizmin bugünkü bu yeni evresinde sermaye ihracının bir sonucu olarak finans kapital oligarşisi tüm emperyalist-kapitalist sisteme egemen oldu. Finans kapital oligarşisi, sanayi sermayesinden daha çok banka sermayesine dayanır. Dünya Bankası (DB), dünya finans kapitalinin bankasıdır. Dünya Bankası'nın % 51'i tek başına ABD finans kapital egemenliğine aittir. ABD, tek başına % 51'ine sahip olarak DB yönetimini ve denetimini elinde bulunduruyor. Sermayeye ihtiyaç duyan bağımlı yeni sömürge ülkelere yüksek faizli kredi vererek (para satarak, kiraya vererek) yoğun sömürüye tabi tutuyor. Bağımlılık ilişkilerini derinleştirerek yeni sömürge ülkeleri ekonomik olarak ilhaka uğrattıyor. Bunu yaparken başvurduğu araç IMF oluyor. IMF, "Uluslararası Para Fonu", kredi (para) vermek için önce kendi ekonomik çıkarlarını güvenceye alacak ekonomi-politikalarını dayatıyor. Sadece borç vermiyor, aynı zamanda ekonomik çıkarlarını güvenceye alacak politik kararların yasallaşmasını talep ediyor.

Tahkim, MAI, MIGA, Özelleştirme, Bankalar Yasası, Endüstri Bölgeleri Yasası, Şeker-Tütün Yasası, esnek çalışma, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, zorunlu emeklilik, emeklilik yaşının yükseltilmesi ve nihayetinde kamuda yüz bin işçinin işten çıkartılması talepleri esas olarak o ülkenin nasıl yönetileceğine karar vermektan başka ne anlama gelebilir ki? "15 günde 15 yasa çıkartırsanız kredi alabilirsiniz" diyen IMF, ekonomi-politik örgüt değilse nedir? IMF'nin bu direktiflerini derhal yerine getiren Türkiye, ekonomik ilhakin sonuna kadar vardığı, bağımlı, yeni sömürge bir ülke durumundadır. "Bağımsız Türkiye", "Bu Ülke Bizim", "IMF'ye Hayır, Kahrolsun Emperyalizm" vb. söylemler, anti-kapitalizmi içermediği sürece niyet ne olursa olsun, kapitalizmin sonuçlarına tepki göstermek, kendisine ise onay vermek anlamına geliyor. Oysa tüm emperyalist-kapitalist sistem, doruk bunalımı yaşıyor. Çünkü; Para-Meta-Para ilişkisinin sonucu artık genişletilmiş yeniden üretim yapıla-

Devletin yumruğu vatandaşa

Tasarruf
Ankara'dan
geçmiyor

Hükümet tasarruf tedbirleri ile çariban halkı inleterken vekillerin telefon giderleri 5 milyardan 10 milyara çıkarıldı

maz durumdadır. Genişletilmiş yeniden üretim yapabilmesi için, genişletilmiş yeniden tüketim bir zorunluluktur. Oysa geniş işçi ve emekçi kitlelerin satın alma güçlerinin sürekli düşüşü sonucunda, geniş kitlelerin tüketimi sürekli düşüş göstermektedir. İşte bu nedenle emperyalist-kapitalist sistem sonunda resesyon (durgunluk) sürecine girmiştir. Artık emperyalist-kapitalist sistem, yatırımdan, üretimden ve istihdamdan kaçıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olan Türkiye kapitalizmi %9,6 düzeyinde küçülmüş, üretim kapasitesi %60 düzeylerine düşmüştür. Artık emperyalist-kapitalist sistem, topyekün sıçramalı çöküş sürecini yaşıyor. Türkiye ve Arjantin kapitalizmi ise tarihinin en derin bunalımlarını yaşıyor. Arjantin’de açlık, işsizlik, işçi ve emekçi kitlelerden sonra küçük ve orta burjuvalara doğru yayılıyor. İsyân ve ayaklanmaların ardı arkası kesilmiyor. Türkiye ve K. Kürdistan’da isyan ve ayaklanmalar giderek bir toplumsal devrime doğru büyüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin soygun, yağma ve yıkım araçları IMF-DB bu süreci hızlandırıyor, yoğunlaştırıyor, yaygınlaştırıp yükseltiyor. Türkiye ve K. Kürdistan’da son bir yıl içinde 1,5 milyon işçi işten çıkartıldı, yaşamdan kovuldu. Özel sektöre göre görece iş güvencesine, ekonomik, sosyal güvenceye sahip kamu çalışanları özelleştirme, taşeronlaştırma, zorunlu emeklilik, sıfır zam uygulamalarıyla satın alma güçleri % 50 oranında düşürüldü. Özellikle kamu sektöründe örgütlü olan TÜRK-İŞ burjuva sendikacılığın bütün hünerlerini göstererek bu süreci ufak tefek sıyrıklarla geçiştirdi, geçiştirmeye devam ediyor. Diğer sendikalarda DİSK ve HAK-İŞ de TÜRK-İŞ’den çok farklı bir tutum ortaya koymadı. IMF dayatıyor, hükümet uyguluyor, işçiler homurdanıyor, sendikalar kemküm ediyor, sonuçta onaylıyor. IMF, hükümet, sendika işbirliği içinde sömürü katmerlenerek sürdürülüyor.

IMF’nin son isteği kamuda çalışan yüz bin işçinin işten çıkartılması oldu. IMF istedi, hükümet, tekelci sermaye ve faşist devlet her türlü baskıyı kullanarak 40 bin civarında işçiyi emekli etti. 60 bin işçinin işten çıkartılması ise an meselesi. Emekliliğini doldurmuş 50 yaş ve üzerindeki işçileri sokağa atmaya hazırlanıyor. Bir taraftan emeklilik yaşını erkeklerde 60, kadınlarda 58’e yükseltip, “mezarda emeklilik”i gündeme getirirken, diğer taraftan 50 yaşında işçileri emekliliğe zorluyor. Bir taraftan iş güvencesi yasa tasarısı hazırlanırken, diğer taraftan işçileri sokağa atmaya hazırlanıyor. Bu da gösteriyor ki işçilerin ve emekçilerin iş güvencesi, kıdem tazminatı vb. demokratik kazanımlarını korumanın yolu yasal güvencelerden daha çok işçilerin, emekçilerin bilinç, örgütlülük ve mücadelesiyle kazanılır, korunur, güvence altına alınır. Ama bu güvence burjuva yasalar ve kapitalizm altında mümkün değildir. Özellikle Türkiye’de hiç mümkün değildir. Çünkü Türkiye’de yasaların, anayasaların bile güvencesi yoktur. İşçiler ve emekçiler, sadece ve sadece proletaryanın kendi iktidarında, sosyalist bir devlette ancak kalıcı bir güvence elde edebilir. Bir kapitalistin dediği gibi “bizim bile

bir güvencemiz yok, işten çıkartamayacağım işçiyi vururum”. İşte durum bu kadar ciddidir. Artık bir avuç tekelci kapitalistin dışında hiç kimsenin kapitalist sisteme, parlamentosuna, partilerine, eğitim, sağlık, konut, iş, hukuk, ordu, polis ve basınına güven duymuyor. Milyonlarca insan aç, sosyal gelecekte yoksun, yıkım içinde. Artık yoksul emekçi aileleri bakamadıkları çocuklarının bazılarını satışa çıkararak diğerlerini yaşatmaya çalışıyor.

Açlıktan çocuklar ölüyor. Cınnet, sosyal çöküntü ve yaşamdan bezginlik had safhaya çıktı. Orta ve küçük sermaye can çekiştir durumda, “firmalara yük olan vergi ve SSK kesintileri

derhal kaldırılmalıdır. Türkiye ekonomik olarak bitti”, Liberal Demokrat Parti (LDP) Genel Başkanı Besim Tibuk denen emek düşmanı bir kapitalistin itirafları bunlar. Sendikalar ne kadar burjuva düzeni ayakta tutmaya, işçileri avutup aldatmaya çalışsa da durum bu. İşçiler ve emekçi kitleler de burjuva düzenden umut kesmiş durumda. İşte IMF-DB denen emperyalizmin, ekonomi politik örgütünün sonuçları. Sonuçlar bunlar, sebepse kapitalizmin işleyiş yasaları. Kapitalizme karşı mücadele etmeden, onu havaya uçurmadan “IMF’ye, DB’na, Emperyalizme Hayır” demek eğer işçi sınıfın devrim ve iktidar yolundan saptırmak değilse, ahmaklıktan başka bir şey değildir. Artık burjuva düzen, ordu ve polis gücüne, ABD’ye, AB’ye ve onun militarist gücü NATO’ya dayanarak ayakta durmaya çalışıyor. Çünkü; günde 12, 14, 16 saat örgütsüz, sendikasız, sigortasız çalıştırılan milyonlarca özel sektör işçisi 100-150, en çok 200 milyon ücrete çalışıyor. Oysa 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 550 milyon. Yoksulluk sınırı 1 milyarı bulmuşsa, “sosyal patlama”, isyan her gün yaşanan olgular oldu. Sanayide olduğu gibi tarımda da büyük bir yıkım yaşanıyor. IMF, AB’nin talebi üzerine, tarımsal üretim %40’dan %15’e indirilecek. Bunun anlamı 10 milyon civarında insan açlığa, işsizliğe mahkum edilecek, yaşamdan kovulacak.

Artık yapılması gereken şey, Leninist Parti’nin öncülüğünde ayaklanmaya hazırlanmaktır. İşçi sınıfı, yoksul köylülükle, tarım proleterleriyle sıkı bağlar kurmalı, kırın küçük burjuva mülk sahiplerini devrimin ittifak güçlerine kazanmalıdır. İşçi sınıfı ve yoksul köylülük gözlerini Leninist Parti’ye dikmeli; komite, konseylerde, milis ve gerilla örgütlenmelerine katılarak, devrim ve iktidar hedefiyle savaşa atılmalıdır. Devrimin tali sorunlarını en başa koyan iflah olmaz oportünistler ve sosyal reformistler, burjuva sendikacılar, emekçi kitleleri “IMF’ye Hayır”, “Emperyalizme Hayır” diyerek, aslında kapitalizme razı etmeye çalışıyorlar. Ancak yanılıyorlar. Tüm emperyalist-kapitalist dünyada olduğu gibi, devrim fırtınası kasırgaya yol açacaktır. Niyetleri olmayanları da devrim saflarına katarak arkasından sürükleyecektir. Çünkü devrimin nesnel temelleri güçlüdür. Bu nesnel zeminler üzerinde ne oportünizmin, ne sosyal reformizmin, ne de sendikalizmin kitleleri burjuva düzen içinde tutma şansları yoktur. □

Hep sömürü tam sömürü

Akıyl Tekstil Fabrikası’nda üç aydır zamli maaşlar ve aylardır ise mesai ücretleri ödenmiyor. Birçok işçinin sigortasız çalıştığı fabrikada hasta olan işçilere ‘rapor verilir’ korkusuyla viziteye çıkarılmalarına izin verilmiyor. 16 saat çalışan işçilerden baygınlık geçirenler oluyor.

“SUSURLUK’U” YARGILAYACAK OLAN BURJUVA HUKUK DEĞİL, EMEKÇİ HALKLAR OLACAKTIR!

1996 yılında meydana gelen “Susurluk kazası”ndan sonra çok şey söylendi, yazıldı, yapıldı. Kimisi “bu bir istisnadır” dedi. Kimisi Susurluk’ta kaza yapanların “derin devlet” “kontrgerilla” olduğunu, onların yargılanıp cezalandırılmasıyla devletin temizleneceğini iddia etti. Kısa-ça çok şey söylendi, yazıldı. “Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık” eylemleri yapıldı. Sokaklara kitlesel olarak çıkılıp, tencere tavalar çalındı vs. Ama Susurluk’un bir yanı gizlendi, saklandı, göz ardı edilerek unutturulmaya çalışıldı. Sonuçta Susurluk’la ortaya saçılanlar birkaç kişinin sırtına yüklendi. Göstermelik mahkemelerle yargılandılar. Birkaç özel tim eskisi ve bir MİT’çi ceza aldı ve cezaevinin yolunu tuttular. Tüm bunlar yaşanırken susup kenarda bekleyen, izleyen birkaç eski paşa çıkıp açıklamalarını yaptılar. Aslında bunların ne kadar “kahraman” olduklarını, yaptıklarının hepsinin onların bilgisi dahilinde yapıldığını, disiplinini, fedakarlığını övdüler. Onlara kefil olduklarını, onlar her ne yaptılarsa vatanları için -biz burjuvazi için diyelim- yaptıklarını belirten demeçler verdiler.

Bu açıklamaların yapılmasıyla tüm küçük burjuvalar koro halinde onların yargılanması gerektiğini, Susurluk yargılanırken onların kıyıda köşede unutulduğunu, hatta bir iki siyasetçi de yargılansa bu çetelerden devletin ebediyen temizlenecekmiş gibi açıklamalar yaparken, kimisi de çıkıp “hukukun ‘h’si varsa yargılırsınız” dedi. Tek ve ortak talep olarak onların yargılanması için eylemlere gidilmeli vs. denildi. Tüm bu laf kalabalığının içinde işin özüne inilmedi. Susurluk’a giden süreçteki burjuvazinin ve onun zor aygıtı devletin rolü, unutuldu. Yine göz ardı edilen bir şey daha vardı: Ülkelerimizdeki olanca hızıyla devam etmekte olan iç savaş.

Devlet, ortaya çıkışından bu yana burjuva ideologların ortaya koydukları gibi, hiçbir toplumda sınıflar üstü bir kurum olmamıştır. Sınıflı toplumlar tarihi boyunca devlet, ege-

Proletarya dışındaki küçük burjuva devrimci akımlar devrim ve iktidar mücadelesini ekonomik ve siyasi temellerinden dolayı sonuna kadar götürme yeteneğinden yoksun oldukları için, burjuva devlete karşı sürdürülecek mücadelede politik netliği ortaya koyamayacaklardır. Nitekim sınıflar savaşımının karşı-devrimci iç savaş örgütlenmelerine, “kontrgerilla”, “derin devlet” gibi tanımlamalar getirmek ve bunun gibi sahte hedefler ortaya koymak devletin gerçek niteliğini gözlerden kaçırmaktır.

men sınıfın baskı ve zor aygıtı olmuştur. Sınıflı toplumların sonuncusu olan kapitalizmin, gelişmesinin belli bir aşamasında tekelciliğe dönüşmesiyle, devlet tekel bütünleşmesi de daha açık hale gelmiştir. Sınıflar savaşımında devlet sorununun bu şekilde ortaya konulmasını ve verilecek mücadelenin bu eksende belirlenmesini devrimi sonuna kadar götürme yeteneğindeki tek sınıf olan proletarya yapabilir. Proletarya dışındaki küçük burjuva devrimci akımlar devrim ve iktidar mücadelesini ekonomik ve siyasi temellerinden dolayı sonuna kadar götürme yeteneğinden yoksun oldukları için, burjuva devlete karşı sürdürülecek mücadelede politik netliği ortaya

koyamayacaklardır. Nitekim sınıflar savaşımının karşı-devrimci iç savaş örgütlenmelerine, “kontrgerilla”, “derin devlet” gibi tanımlamalar getirmek ve bunun gibi sahte hedefler ortaya koymak devletin gerçek niteliğini gözlerden kaçırmaktır. Susurlukta açığa çıkan oluşumlar, burjuvaziye ve onun zor aygıtına rağmen, ondan habersiz oluşumlar değillerdi. Onun bir parçası, hatta kendisidir. Burjuvazinin zor aygıtı olan devlet, emekçilere, devrimci komünistlere karşı yapılan kırım, işkenceyi vs. bizzat kendi elleriyle yönetti. Sınıflar savaşımında burjuvazi iktidarının tehlikeye düştüğünü anladığı anda yüzündeki sahte maskeyi sıyrıp atarak, gerçek kan emici yüzünü göstermekten hiç çekinmedi. Reformistlerin devleti temiz olduğunu, onun içindeki bir iki oluşumun onu kirlettiğini ispatlamak için gösterdikleri tüm gayret ve beyhude çabalara rağmen, burjuvazinin ve onun zor aygıtının çoğu zaman böyle bir kaygısı olmadı.

Susurluk’ta açığa çıkanlar burjuvazinin iç savaş örgütlenmesinin bir yönüydü sadece. Türkiye ve K. Kürdistan’daki sınıf savaşımı son otuz yıldır iç savaş ve ona yakın düzeyde devam etti. Burjuvazi iktidarını koruyabilmek için geniş bir karşı devrimci iç savaş örgütlenmesine gitti. Ordu, polis tüm bunların yanında kendisine milis gücü olarak hizmet ve-

Susurluk yargılansın

recek olan faşistleri kendi eliyle eğitti, zor araçlarıyla donattı ve emekçilerin üzerine saldı. '70-'80'li yıllar arasında bu oluşumlar pek çok katliama imzalarını attılar. Emekçi halkı sindirmek için Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da kıyımlara giriştiler, yüzlerce ilerici insanı katlettiler.

'90'lı yıllarda yeniden iç savaş aşamasına ulaşan sınıflar savaşımı ve Kürt halkının özgürlük mücadelesinin serhıldanlar düzeyine ulaşması, burjuvazinin eteklerini tutuşturdu. Yine bu karşı devrimci iç savaş örgütlenmesine hız verdiler. K. Kürdistan'da korucular silahlarla donatıldı. K. Kürdistan'da ordu eliyle en vahşi katliamlara girişildi. Köyler yakıldı, insanlar yerlerinden edildi, yine binlerce insan katledildi, kayıpların sayısı bir çığ gibi arttı. Şehirlerde ise bu iç savaş örgütleri katliamlara, "faili meçhul" cinayetlere yöneldiler. Burjuvazinin yönetebilmek için saldırmaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Emekçileri ve Kürt halkını sindirip ezme için var güçleriyle bu saldırının içerisine daldılar.

İşler iyi gittiği süre içerisinde kardeş kardeş geçinenler, işler bozulmaya başladıkça birbirlerine düşüp paçavralarını yem olarak ortaya atmaktan bir an bile tereddüt etmediler. Tıpkı '80'lerde faşist çetelerin kullanılıp ihtiyaç duyduğunda tekrar kullanılmak üzere bir kenara atılması gibi. Burjuvazi için hiçbir şey vazgeçilmez değildir. İktidar hariç. İktidarını koruyabilmek için zor yoluyla olmazsa, tavizler vererek onu korumaya çalışır.

'95'lerde iç savaş ayaklanma boyutlarına ulaştı. Gazi ve Ümraniye ayaklanmaları, 1 Mayıs ayaklanması. '96 yaz aylarındaki Ölüm Orucu eylemi ile sokaklardaki ve kitleler üzerindeki kontrolünü hızla yitirmeye başladı burjuvazi. Reformistler, küçük burjuva demokratlar, gelişen devrimci havanın peşine takılıp hızla sürüklenmeye başlamışlardı. Ortamın devrimci havasını ciğerlerine dolduranların eylemleri, burjuva iktidarı çatlatıyordu.

Susurluk'ta meydana gelen kaza ise bu süreçte meydana geldi. O günü kadar hareket edemez hale gelen burjuvazi ve onun zor aygıtı devlet, Susurluk'a dört elle sarıldılar. Sadece burjuvazi değil, reformistler de devrimcilerin peşinden sürüklenmekten kurtulmak için can havliyle Susurluk'a sarıldılar. Oportünistler de bu burjuva hedef saptırma politikasından payına düşeni aldılar. Her gün burjuva basında Susur-

luk'la ilgili boy boy haberler yayımlayarak, yeni yeni iddialar ortaya atarak kendisini ve zor aygıtını temize çıkarma uğraşına girmişti burjuvazi. Ortaya atılan iddialarla tüm karanlık işlerin, vahşetin, katliamların, kayıpların yükü Susurluk'un omuzlarına yıkıldı. Reformistler de burjuvazinin pisliğini temizlemeye yöneldiler. Emekçileri oyalamanın bir aracı haline geldi Susurluk. Böylece burjuvazi kendisini temize çıkartarak, tüm kirli işlerdeki kendi rolünü unutturmaya, gözlerden saklamaya çalıştı. Oportünizm ise "Bin Operasyon Açıklansın" vb. sloganları ve buna denk düşen politikalarıyla burjuvazinin kendini temize çıkarma oyunlarının aleti durumuna gelmekten kendini kurtaramadı.

Paşaların son açıklamalarıyla birlikte yine fırtınalar kopartılmaya başlandı. Onların da yargılanması gerektiği, hatta "hukukun 'h'si varsa yargılanmalıdır" denilerek açıkça çağrı çıkartıldı. Bu topraklarda hukukun "h'si olmadığını tüm emekçiler zaten yaşayarak pratikte öğrendiler. Emekçiler çok uzun bir zamandan beri burjuva partilere, basına, hukukuna güvenlerini yitirmiş bulunuyorlar. Geçmişte işlenen hatalar bugün hiç ders çıkartılmadan ısıtılıp tekrar ortaya konulmaya çalışılıyor. Burjuvazi ve onun zor aygıtı yine soyutlanmaya çalışılmakta. Yine "yargılansınlar" demek ve bunun içinde adres olarak burjuva hukuk kurumlarını göstermek, ulusal kurtuluş hareketinin içine düştüğü anayasal-parlamentar hataları tekrarlamaktır. Her ikisi de burjuva sınıfa duyulan güvenin farklı yollardan ifadesi haline gelmektedir. Yaşanan katliamların, tüm sonuçları ile birlikte ortadan kaldırılmasının yolu onları burjuva hukuka göre yargılayıp cezalandırmak değildir. Bu, sorunun nedenlerini ve esas temelinin göz ardı etmektir. Bu taleplerle ne açlık ve sömürü son bulur, ne de katliamların, kıyımların sonu gelir. "Yargılansınlar" demek emekçileri devrimin yolundan saptırarak, tali yollarda boşuna zaman ve enerji kaybettirmektir.

Susurluk ve onun gibi oluşumlara karşı yapılacak olan tek şey, tüm bu yaşananların asıl sorumlusu olan kapitalizme ve sınıflı toplum düzenine son verecek "Demokratik Halk Devrimi"ni gerçekleştirmektir. Susurluk'u yargılayıp cezalandıracak olan burjuva hukuk değil, emekçi halklar olacaktır!□

BİRLEŞİK MÜCADELE ÖRNEĞİ

Mücadele tarihi boyunca, Güney Kore işçi sınıfı, dünya işçi ve emekçilerinin, devrimci ve komünist hareketin moral kaynağı olmuş, militan ve radikal mücadele anlayışıyla yüreklerde ve bilinçlerde silinmez bir etkiye sahip olmuşlardır. Özellikle de Kore gençliğinin yaptığı eylemler, esteteze olmuş eylem biçimleri dünya gençliğinin sembolleri haline gelmiştir. Sempatik devrimciler olarak haklı yerlerini almışlardır dünya gençliğinin yüreğinde ve bilincinde. Özellikle de gençlik hareketinin gerilediği dönemlerde G.Kore'den yükselen gençliğin militan eylemleri, gelişmede önemli etkiye sahip olmuş, gençlik hareketine itilim ve moral vermiştir.

Bu militan, kararlı sınıf hareketinin oluşması, uzun yıllara dayanan bir savaşımın zorunlu sonucudur. G.Kore işçi sınıfı mücadelesinin tarihi, 1900'lü yılların başlarına dayanır. Ancak bağımsız bir sınıf politikası izlemeye 1930'lu yıllarda başlayabilmiştir. Bu tarihten sonra sınıfın ekonomik talepleri ve politik talepleri doğrultusunda mücadele yürüten bir nitelik kazanmıştır. İşçi hareketindeki niteliksel yükseliş, Japon sömürgeciliği ve Kore hükümeti tarafından her tür şiddet kullanılarak engellenmek istenir. Uygulanan yoğun baskı ve terör nedeniyle açık çalışma koşullarını kaybeden sınıf hareketi, yeraltına çekilerek illegal koşullarda varlığını devam ettirir.

İllegal mücadele deneyimi, işçi sınıfına militan ve radikal bir karakter kazandırır. Uzun süreli ve en zor şartlar altında yürütülen yer altı faaliyetinden sonra, 1945'te bu hareket tarafından Kore Ulusal Sendikalar Konseyi (KNCTU) kurulur. KNCTU, ideolojik olarak sosyalizm yanlısıdır. Politik ve ekonomik mücadelenin birliğini savunur. Kısa zamanda geniş alanlara ulaşabilme olanağıyla sınıfın geniş kesimi üzerinde etkinlik sağlamaya başlar. Ve bundan sonra, onyıllar boyunca, en etkin eylemler, genel grevler, direnişler Konsey tarafından örgütlenir. Sınıfın gelişen bağımsız hareketinin önünü alabilmek için ABD emperyalizmi ve işbirlikçi hükümet tarafından sağ sendikaların bir araya geldiği Kore Bağımsızlığı İçin İşçi Federasyonu (KLFIP) ku-

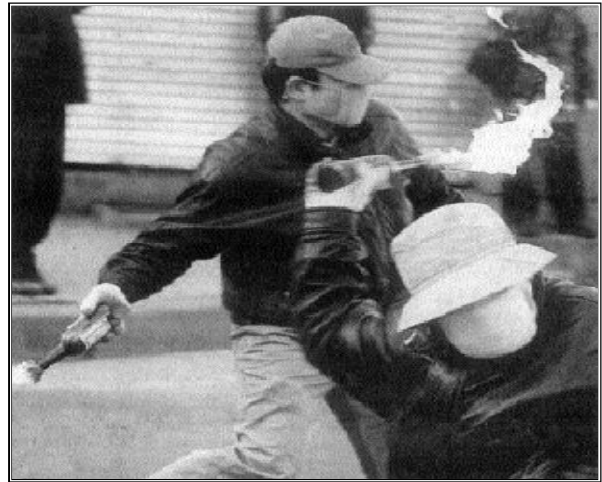

rulur. KLFIP'in etkinliğini sağlamak için KNCTU'ya yönelik askeri saldırılar artar.

KNCTU'nun örgütlediği her genel grev saldırılara uğrar. 1946 Eylül grevlerinde 12 binden fazla işçi, Seul'deki işletmelerden atılır. Çok sayıda ölüm, yaralama ve tutuklamayla sonuçlanan sağcı terörist saldırılar yaşanır. 1947 Mart grevlerinden sonra 200 insan tutuklanır, askeri saldırılar başlar. Kısa zaman sonra da KNCTU yasadışı ilan edilir. 1961'e gelindiğinde ise yükselen toplumsal ayağa kalkış askeri faşist bir darbeye engellenmek istenir. Tüm siyasi partiler, sendikalar kapatılır. Kısa süre sonra, işçi sınıfının, ancak devlet güdümlü sendikalara üye olmasına i-

zin verilir. Bu sendikalar askeri yönetimin direkt kontrolü altında olan sendikalardır.

1970'li yıllara gelindiğinde ise, sınıfa yönelik saldırılar devam etmektedir. Çalışma yasalarına karşı ilk eylem, Chun Tae-il adlı tekstil işçisinin "biz insanız makine değiliz" diyerek kendini yakmasıdır. Bu kendini yakma eylemi, sendikal hareketin yeni bir döneme girişinin de bir sembolü olur. İşçi sınıfı bu moral üstünlük ve kararlılıkla faşist ya-

saların çöküşünü sağlar. On yıl boyunca süren, sınıfın ve emekçi halkın ve gençliğin kararlı mücadelesinin sonucu, birçok demokratik hak kazanılır. Grevler her yanı kaplar. Bu yıllarda özellikle öğrenci gençlik akademik-demokratik hakları ve ülkenin demokratikleşmesi yönünde etkili eylemler gerçekleştirir. Eylemlere silahlı müdahaleler olur ve onlarca insan katledilir. Her katliam yeni eylemlerin patlamasına neden olur. Tek tek ayrı alanlarda gerçekleşen eylemler, ayaklanma düzeyine ulaşır. Kwangju kentinde ayaklanma patlak verir. Ordu birlikleri hemen bölgeyi kuşatma altına alır ve 600 insanın katledilmesi, on binlerce insanın yaralanmasıyla ayaklanma bastırılır. Ve Mayıs 1980’de faşizm, bir kez daha, tüm terör yöntemleriyle, devrimin hareketinin önüne geçebilmek için katliamlara girişir. Sendikalar kapatılır, grevler yasaklanır. Ama uzun sürmez faşizmin sınıf üzerindeki etkisi, kısa süre sonra G.Kore işçi sınıfı ve emekçi halkları askeri-faşist diktatörlüğünün zor yöntemleriyle ellerinden aldığı hakların kazanımı için, yeniden mücadeleye atılır. Bu dönemde işçi sınıfı, öğrenci gençlik, aydınlar ve toplumun birçok kesimiyle birleşik mücadelenin yaratılması yönünde önemli adımlar atılır, güç biriktirilir.

1980’lerin sonlarına doğru bir öğrencinin işkenceyle, polis karakolunda öldürülmesinden sonra hareket, yeni bir ivme kazanır. Oluşan bu toplumsal hareket, sınıfı daha da öne çıkmaya zorlar. Grev dalgası her yanı kaplar ve sınıf “büyük savaş” adını verdiği mücadeleyi başlatır. Ve o günden bu güne hayranlıkla izlediğimiz mücadele örneklerini sunarlar dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına. Ekonomik yıkım, toplu işten atmalar, ücretlerin düşürülmesi, özelleştirme gibi saldırılarla karşı karşıya olan Güney Kore işçi sınıfı dönem dönem yenilgiler yaşasa da, bu yenilgilerinden dersler çıkararak, yeniden ayağa kalkmayı başarmıştır. Son genel grev de bu ayağa kalkışın göstergesidir.

Öte yandan, bir diğer önemli niteliği G.Kore işçi, emekçi ve gençliğinin, Komünist Kuzey Kore’ye yönelik ABD emperyalizminden ve işbirlikçi G.Kore yönetiminin gelen saldırıların, her zaman karşısında yer alması, sokaklara dökülmesi, izin vermeyeceğini ilan etmesidir. ABD emperyalizminin Irak, İran ve K.Kore’yi “şer eksen” olarak ilanına ve savaş tehdidinde karşı, yine G.Kore halkı en

başta tavrını ortaya koydu. Bush’un savaş çığırtkanlığına destek için yaptığı Asya turunda, G.Kore halkı sokaklara dökülüp “Bush’a Hayır, Savaşa Hayır” diye haykırdı ve K.Kore’yi savundu. Kuzey ve Güney’in ilişkisi sorunu ayrı bir konu, yalnızca bir parantez açıp bu yanını da belirtmek istedik.

Güney Kore’deki sınıf mücadelesinin militan, kararlı, radikal niteliğinin yanında, öğrenci gençlikle eylem alanlarında yan yana, birlikte eylem örgütlemesi açısından da incelemeye değerdir. İşçi sınıfı üniversite öğrencilerinin eylemlerinde yan yana olurken, son genel grev eyleminde olduğu gibi binlerce işçi, üniversite bahçelerinde öğrencilerle yan yana eylemdeydi. Konuk Üniversitesinde 5 bin demiryolu işçisi, Pusan Üniversitesinde 2 bin, Seul Ulusal Üniversitesinde 9 bin işçi, genel grev eyleminde öğrencilerle yan yanaydı.

Öğrenci gençlik mücadelesini yalnızca öğrencilerin akademik-demokratik haklarıyla sınırlı görmeyen sonucu, bu hareketi iddia edilen tersine, güçlendirmekten daha çok getirmiştir. Ülkemizde öğrenci gençlik hareketi ne zaman ki kendi dar sınırlarını aşmış, toplumun ekonomik-politik sorunlarıyla ilgilenmeye başlamışsa, o zaman gelişip güçlenmiş, kitlesel bir nitelik kazanmıştır. Bunun tersi olduğu koşullarda ise etkisizleşip, gençliğin dinamik, militan yapısı uyusukluğa, zamanla apolitikliğe doğru gitmiştir.

İşçisi, emekçisi, öğrencisiyle her zaman yan yana mü-

cadele etmiş G.Kore halkının yarattığı örnek, doğrunun ne olduğunu açık bir şekilde gösteriyor. Ellerinde molotofları, yüzlerinde maskelerle grev alanlarını dolduran bir proletarya ve onun yanında gençlik, aynı militanlık, aynı kararlılıkla yer alıyor. Polis saldırısına karşı çelikten bir zırh gibi duran, panik olup dağılmayan, sonra da kendisi saldırıya geçip polisi dağıtan G.Kore’li emekçilerin görüntülerine çokça tanık olduk. Bu anlamda da bilincimizde ve yüreğimiz-

de silinmez bir yere sahip oldular. Uzun süreli mücadele deneyiminin -sokak çatışmaları, fabrika işgalleri, işsizlerle dayanışma komiteleri gibi- onlara sunduğu eylem biçimlerindeki zenginlik ve estetize olmuş eylem biçimleriyle sempatik devrimciler olarak Paris proletaryasının komünle açtığı yaldızlı tarihe adlarını yazdırdılar. □

ORTADOĞU'DAKİ OYUNUN YENİ HAMLELERİ

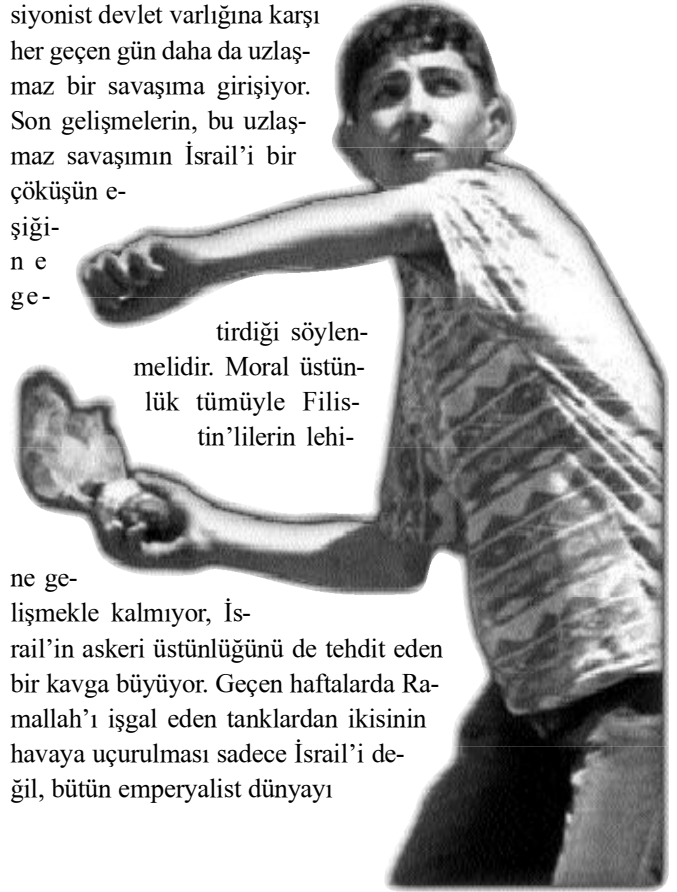
ABD'nin "gölge" başkanı Cheney'in Ortadoğu ziyaretleri sonrasında, dünyanın ciddi ve keskin bir kamplaşmaya doğru gittiğinin daha belirgin işaretleri ortaya çıktı. Bu kamplaşmalar hangi çıkarlara dayanıyor? Sır değil. Emperyalizmin ekonomik ve politik bunalımından doğan hegemonya krizinin düğüm noktası Ortadoğu'dur. Bu bölge yalnızca Hazar Havzasını da içine alan bir enerji kaynağı merkezi olmakla önem kazanmıyor ama, tek başına İsrail siyonist devletinin varlığı-yokluğu sorunu bile hegemonya dengelerini alt-üst edecek öneme sahip. Bu nedenle hegemonyasının çöküş dönemini yaşayan ABD, bir yandan İsrail'i ayakta tutmaya, öte yandan da Irak üzerindeki tam ilhaki sağlamaya çalışıyor. Cheney'in ziyaretleri, ABD'nin işinin hiç de basit olmadığını, adeta bıçak sırtı haline gelen çelişkilerle oynamadan tek bir adım bile atamayacağını belirginleştirdi. Bugünden belli olan cepheleşmede, Araplar ve İran ve kuşkusuz bu cepheyi destekleyeceği gün gibi aşikar AB bir yanda, ABD-İsrail-Türkiye öbür yanda olacak. Bugün atılan her adım bu cepheleşmeyi derinleştiriyor. Ortadoğu'daki bu cepheleşme, yalnızca diplomasi salonlarında sınırlı kalmayacak kuşkusuz. Çok yakında Irak toprakları üzerinde bu cephelerin birbirlerine silah çektiklerine tanık olacağız. Bu durumun Türkiye için, ekonomik-politik krizin her gün daha da içinden çıkılmaz olduğu bir ülke için ne demek olduğunu biraz sonra tartışacağız. Ama önce, bu cepheleşmenin somut adımlarını ve hangi çelişkileri harekete geçirdiğine bakalım.

Ortadoğu düğümünde ABD'nin hegemonyasını asıl sarsan, Filistin devrimidir, buna bir çok kez değindik. Yeniden tekrar etmemek için kısa bir hatırlatmayla yetinelim. Filistin'de devrim, artık ulusal kurtuluş sınırlarını çoktan aştı. Halk, zafere yalnızca toplumsal bir devrimle ulaşacağını biliyor ve iki cephede birden, bir yanda İsrail tanklarına, öbür yandan da Arafat'ın burjuva politik aygıtına karşı savaşım veriyor. Böylesi bir toplumsal devrim, İsrail'in siyonist devletinin varlığıyla asla bir arada olamaz. Arada sınırlar olsa bile. Bu ne-

denle Filistin devrimi, İsrail'in siyonist devlet varlığına karşı her geçen gün daha da uzlaşmaz bir savaşıma giriyor. Son gelişmelerin, bu uzlaşmaz savaşımın İsrail'i bir çöküşün e-

şiğinen e-
tirdiği söylenmelidir. Moral üstünlük tümüyle Filistin'lilerin lehine gelişmekle kalmıyor, İsrail'in askeri üstünlüğünü de tehdit eden bir kavga büyüyor. Geçen haftalarda Ramallah'ı işgal eden tanklardan ikisinin havaya uçurulması sadece İsrail'i değil, bütün emperyalist dünyayı

dehşete düşürdü. Bir kent savaşında çok üstün teknik niteliklere sahip M-60 tankları -Türkiye, tank modernizasyonunu boşu boşuna İsrail firmasına vermiyor, o da böyle savaşlara hazırlanıyor, Filistinli gerillaların el yapımı mayınlarıyla havaya uçtu. İsrail siyonizmini Güney Lübnan'dan apar topar, anlaşmasız, görüşmesiz çekilmeye zorlayan aynı askeri-moral çöküntü, şimdilerde Filistin topraklarından fıskırıyor.

Beyrut'ta hayalet zirve

Filistin'de toplumsal devrimin ivme kazanması, emperyalizm ve siyonizmin yanı sıra Arap gericiliğini de kaygıya düşürdü. Filistin, hem kutsal toprakları emperyalist-siyonist saldırıya karşı koruyan olarak, hem de kendi işbirlikçilerine yönelen bir devrim gücü olarak, anti-emperyalist Arap emekçilerinin ve Arap proleterlerin moral desteği ve sempati odağı oldu. Bu gelişmeyi gören Arap gerici egemenleri alelacele, Filistin'de Arapların İsrail devletinin varlığını kabul edecekleri bir

barış planı sundular. Böylece gerçek bir moral-askeri çöküş aşamasına gelen İsrail'e varlığını garanti edecekleri bir destek sunmuş oldular.

Bütün çelişki Filistin'de toplumsal devrimi bastırmak üzerine odaklansaydı, ABD-İsrail ve Arap gericiliği bir cephede buluşmuş olurlardı. Ancak, ABD bu noktada duramaz. Egemenliğini pekiştirmek için Irak'ı tam ilhak etmek zorundadır. Bu, yalnızca Bağdat'ta Saddam'ın bombalanması anlamına gelmiyor, bu aynı zamanda "Baas geleneğinin" de kurutulması amacını taşıyor. Baas geleneği, tam ilhak sürecine girmiş emperyalizme karşı kendi egemen konumlarını korumak isteyen Arap gericiliğinin son kalesi. Arap gericiliği, bu gelenekle tüm bağlarını kopardıkları anda, tam ilhakın önu açılacaktır. Bunun anlamı basit: Önce Saddam'ın Baas Partisi iktidardan uzaklaştırılacak, sonra hemen sıra Suriye'ye gelecek. Ve elbette bu savaştan İran ve Mısır'da kendilerine düşen payı alacaklar. Arap gericiliği, ABD'nin bu ilhak politikasında İsrail ve Türkiye'nin vurucu gücüne başvuracağını iyi biliyor. Ve bir şey daha. Emperyalizmin Arap ülkeleri üzerindeki tam ilhakı, zaten iyice sallantıda olan Arap gerici işbirlikçi egemenliğin toplumsal olaylarla ve devrimlerle alt-üst olmasının önünü açacaktır. Arap gericiliği, ABD'nin tam ilhak macerasında kendini bekleyen tehlikeyi sezdiği için, bu maceranın bir tarafı olan ABD-İsrail-Türkiye birlikteliğini "asıl şer cephesi" ilan etmekte duraksamadı. Mısır'ın resmi görüşlerini dile getiren El-Ahram gazetesi, böyle bir "şer cephesi"nin Arapları İran'la karşıt cephe oluşturmaya zorladığını yazdı. Benzer öfkeli açıklamalar bir süredir Arap Birliği Örgütü tarafından sık sık tekrarlanıyordu. Elbette, sıkı sıkı birleşmiş bir Arap cephesinden bahsedilemez. Her ülkenin ABD-İsrail-Türkiye cepheleşmesinden kaygıları farklı. Suriye, Irak ve İran, kendilerine yönelen ciddi bir askeri tehdit görüyorlar. Mısır, Suudi Arabistan gibi ülkeler ise böyle bir cephenin kendilerini iç karışıklıklara ve nihayetinde toplumsal ayaklanmalara sürükleyeceğini biliyorlar. Her ülkenin bu cepheden gördüğü tehdit, çıkar, ekonomik-politik ilişkilerin karmaşıklığı nedeniyle, bu yıl Lübnan'da toplanan Arap Birliği zirvesinin, ABD'nin ördüğü Türkiye-İsrail mihverine karşı net bir tutum alamayacağı ve buluşmanın tam bir "kakafoni"ye dönüşeceği baştan belliydi. Yine de, Arap başkentlerinde gittikçe daha yüksek sesle dile getirilen bu cepheleşmenin bir ölçüde yumuşaması için, Lübnan'daki Arap Zirvesi'nin hemen öncesinde, "beklenmedik" bir gelişme yaşandı. Batı Şeria'da görev yapan ve adına "Uluslararası Gözlem Gücü" denen birliğe, 5 yıldan bu yana ilk kez silahlı saldırı düzenlendi ve tesadüfe bakın, bu saldırıda Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bir binbaşı öldürüldü. Böylece Türkiye birden bire, Filistin'deki gelişmelerin "mağduru" durumuna geldi. Arap Birliği Zirvesi de, İsrail ile her geçen gün askeri işbirliğini güçlendiren Türkiye'yi kınayan tek bir açıklama yapmadan dağıldı. Oysa ki, bu askeri işbirliği, çok ciddi bölgesel tehditler içeriyordu. İsrail, GAP bölgesinden çok geniş toprak-

**Ortadoğu düğümünde
ABD'nin hegemonyasını asıl
sarsan, Filistin devrimidir...
Filistin'de devrim, artık ulusal kur-
tuluş sınırlarını çoktan
aştı. Halk, zafere yalnızca
toplumsal bir devrimle
ulaşacağını biliyor ve iki
cephede birden, bir yanda
İsrail tanklarına, öbür
yandan da Arafat'ın burjuva
politik aygıtına karşı
savaşım veriyor. Böylesi bir
toplumsal devrim, İsrail'in
siyonist devletinin varlığıyla
asla bir arada olamaz. Arada
sınırlar olsa bile. Bu nedenle
Filistin devrimi, İsrail'in
siyonist devlet varlığına karşı
her geçen gün daha da
uzlaşmaz bir savaşıma girişiyor. on
gelişmelerin, bu uzlaşmaz
savaşımın İsrail'i bir
çöküşün eşiğine getirdiği
söylenmelidir. Moral üstünlük
tümüyle Filistin'lilerin
lehine gelişmekle kalmıyor,
İsrail'in askeri üstünlüğünü de tehdit
eden bir kavga büyüyor.**

lar satın almış ve buralardan İran, Suriye ve Irak'ı dinliyordu. Doğu Akdeniz'de İsrail ve Türkiye ortak devriyeler çıkartıyor ve Ortadoğu'yu Amerikan 5. Filosunun payandası olarak denizden kuşatıyordu. Bununla da kalmıyor, İsrail jetlerine hava sahasını sonuna kadar açıp, İran ve Rusya'ya dek, büyük bir alanda ciddi bir hava tehdidine yol veriyordu.

Söz konusu Irak olunca, Ortadoğu satrancına önemli ve güçlü bir oyuncu daha katılıyor: Rusya. Giderek artan petrol ve doğalgaz üretimiyle, bu alandaki ABD tekeli cidden sarsan tek güç Rusya'dır. Petroldeki devlet kuruluşu olan Lukoil, Irak'ta 23 yıllık üretim anlaşmalarıyla, Rusya'nın bu alandaki gücüne güç katacak gibi görünüyordu. İşte size, ABD'nin Irak'ı tam ilhak etmesi için çok geçerli bir neden daha. ABD, Irak macerasında Rusya'yı köşeye sıkıştırmak için, şimdi Gürcistan'ın Pankisi Vadisi'ne yığınak yapıyor. Kimsenin kuşkusu olmasın. Pankisi Vadisi bundan sonra, Rusya'nın içlerine kadar yönelecek terör saldırılarının komuta edildiği merkez olacak. Böylece ABD-İsrail-Türkiye cephesinin karşısına Rusya da çıkmış oluyor. Irak'a karşı girişilecek bir savaş, Kafkaslar'ı da ateşleyecektir.

ABD, yavaş yavaş belirginleşen bu iki cepheyi birbirine düşürecek asıl adımı, yani Irak işgali adımını henüz atmadı.

Fakat bütün hazırlıklar bu yöndedir. Suudi Arabistan'daki ABD birlikleri daha güvenli bulunan Umman'a kaydırılıyor. Talabani ve Barzani'ye bağlı Kürt gruplar bizzat ABD Genel Kurmayı görevlilerince eğitiliyor ve silahlandırılıyor. Bu hareket,

Türkiye'yi doğrudan bir savaşın içine çekecektir. Türkiye, bu desteğin karşılığında ABD'den , ekonomik krizden çıkışına yardımcı olacak krediler, Musul ve Kerkük petrollerinden pay ve AB üyeliği için ABD'nin Türkiye lehine baskısını arttırmasını istiyor. Ekonomik ve siyasi açıdan emperyalizme teslimiyet derecesinde bağımlı bir ülkenin bu pazarlıklarda şansının ne kadar olacağı bir yana, Türkiye istediklerini elde edemese de, Irak'a yapıla-

cak savaşta yerini almadan edemez. Onu bu savaşa sürükleyen, emperyalizme bağımlılık kadar, karşı karşıya olduğu egemenliğini tehdit eden ezilen ulus sorunudur.

ABD, TC'nin arz-u hilafına rağmen, Irak'ta bir askeri başarı için, Güney'deki Kürt gruplarını ağır silahlarla donatıyor. Bu ağır silahlar, federasyon biçiminde de olsa, Güney'de bir Kürt devletinin gücünü artırıyor. Bu bir yana, İsrail-ABD işbirliği içinde Irak'a saldırı planlarında taraf olan Türkiye'ye karşı, özellikle İran ve Suriye, mutlaka öfkeli tavırlarını göstereceklerdir. Bu öfkenin en belirgin sonucu, Suriye ve İran, "terörle mücadele"de Türkiye'ye destek konusunda eskisi gibi gönüllü davranmayacaklardır. Daha şimdiden "Kürt kartını oynamak"tan söz ediyorlar. Suriye ve İran gericilerinin niyetleri bir yana, Türkiye ile ortaya çıkan çelişkilerinin devrimci gelişmeleri hızlandıracağını, devrimci örgütlerin hareket alanını genişleteceğini şimdiden söyleyebiliriz. Bu gelişmeleri hesap eden Türkiye, en azından Güney'de askeri denetimi sağlamak için, bu savaşın bir parçası olacak.

Irak'a karşı girişilecek savaşın Türkiye açısından sonuçlarının ise, hiç de onun hesap ettiği yönde gelişmeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Hali hazırda ekonomik-siyasi krizin ve onun beslediği güçlü bir devrim tehdidinin pençesindeki Türk sermayesi için bu savaşın faturası ağır olacaktır. Çok şey beklediği turizm gelirlerini ve Ortadoğu'ya ticaret yapan sermayeyi kaybetmekle kalmayacak, böyle bir savaşın parçası olabilmek için, içeride de iç savaşı yükseltmek durumunda kalacaktır.

ABD'nin Ortadoğu satrancındaki her hamlesi, bölgedeki gerici ve işbirlikçi sermayelerin çöküşünü hızlandırıyor. Bu çöküş, aynı zamanda emperyalizmin çöküşüdür. □

"Yolu Yok... Dövüşülecek" Deyip Rozinante'sine Atlayan 'Mini Minnacık Devimiz' Sibel'imiz...

Tam bir yıl oldu... Tam bir yıldır gözlerimizi kamaştırın "Güneş"imizin ışığı daha parlak, daha aydınlatıcı...

Bir elinde "Deniz Feneri" diğerinde "Leninizmin yaldızlı tarihi" atlayıp Rozinante'sine, "Yolu yok... Dövüşülecek" haykırılarıyla çırılçıplak çıkarken yola, biliyordu en azgın rüzgarlara göğüs germesi gerektiğini. Biliyordu ve her adımda biraz daha fazla bileniyordu yüreğindeki ve bilincindeki silahları... Hayır!... Savaşı, açlığın hücre hücre erittiği bedenindeki mumların titrek ateşi değildi. O'nun savaşı, açların gözbebeklerinde çalan kıvılcımları tutuşturacak ateşi yakmaktı. Prometheus'un dağların doruklarında yanan ateşi çalması kadar zorlu, bir o kadar da onurlu görevi tamamlamak, insanlığın bilincine kazınarak tarihler boyu taşıdığı cesaret ve kahramanlık örneklerini yaratmak için birbiri ardına yola çıkanların arasından önlere fırlayan "miniminnacık dev"imiz, ortaya koyduğu baş eğmez tutumla devrimimizin bağrından yükselen ateş topu oldu. O ateş topu ki; gökyüzüne doğru yol alırken saçtığı kıvılcıklar, ülkelerimizde ve tüm yeryüzünde tutuşmaya hazır bozkırların üzerine yağıyordu.

O, marksizm-leninizmin yol göstericiliğinde, Che'nin devrim silahlarını, Denizler'in sloganlarını yükleyip bilincine ve yüreğine; proletaryanın devrim yürüyüşüne köprü yaptığı bedeniyle ölümsüz ruhların katında onurlu yerini alırken, geleceğe yürüyenlerin kurduğu en güzel düşü, düşmanın korkularını büyüten karabasani olmaya devam ediyor.

Devam ediyor savaş, devam ediyor

devrim yürüyüşümüz...

"Kapitalizme Karşı Savaş" sloganlarının dalga dalga yayılarak büyüdüğü devrim yürüyüşüne, bütün kıtalarda ayağa kalkın ezilen-sömürülen halkların ayak sesleri karışıyor. Bu vahşi sömürü düzeninin her gün biraz daha ağırlaştığı kölelik zincirlerinin boyunduruğunda hayvanca bir yaşama mahkum edilmeye çalışılan insanlık, tarihin durdurulamaz akışında ileriye doğru atacağı dev adımlarla sonsuza kadar insan kalma çağının eşliğinde durduğunu kavırıyor ve bilince çıkarıyor. Hiçbir zorbalığın, hiçbir zulmün bu aşamaya gelmiş insanlığı durdurmaya, tarihin zorunlu dönemecini aşmasını engellemeye gücü yetmeyecek. "Kulelerde, nöbette" bekleyen "ölüm"ün en modern, kıyım makinelerinin ağzından kan ve dehşet saçtığı yeryüzünün tüm topraklarında; yok etme makinesi kapitalizme karşı yükseltelen "Kapitalizme Ölüm" bayraklarının kızıl rengi tüm evrene yayılacak.

Tam bir yıl oldu!... Omuzbaşımızdan düşen bir kolumuzun acısına ve dinmeyen sızısına karşılan öfkemiz, senin inancına, bilincine ve ışıklı gülüşünün sıcaklığına sarınarak yol aldı. Devrimimizi zafere taşıyacak proletaryaya; ideolojik-politik ve pratik olarak öncülük etmede tarihi görevi ve sorumluluğu üstlenmiş olan Leninist Parti'ye ve yoldaşlarına olan güvenin, inancınla tereddütsüz yürüdüğün yol, "Devrim Biziz, Biz Devrimiz" haykırıışlarının büyütüldüğü apaydınlık bir yol olarak uzanıyor

önümüzde...

Sen ve öncü savaşçılarımız, o destan yazan kahramanlığımızla devrimimizin zaferini muştulayan perçinleri attınız. Şimdi çok daha güçlü ve yenilmez yol alışımızda "zafer türküsünü" birlikte söyleme düşümeğizden asla vazgeçmeyeceğiz... "Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğiz"...

Devam ediyor savaş... Devam ediyor devrim yürüyüşümüz... Sizinle... Daima!...

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI
ÖLÜMSÜZDÜR!**

**SİBEL YOLDAŞ
ÖLÜMSÜZDÜR!**

Leninist Kadın Tutsaklar

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Faşist devletin 19-22 Aralık 2000 tarihleri arasında gerçekleştirdiği katliam öncesi ve 19 Aralık 2000 tarihinde başlanan Ölüm Orucu eylemleri yüzlerce gündür devam ediyor.

Zindanlardaki Ölüm Orucu eylemlerinin bitirilmesini isteyen faşist devletin uyguladığı her türlü işkence, tehdit, zorla müdahale ve tahliye politikaları, devrimci tutsaklar tarafından “Ölürüz Ama Asla Teslim Olmayız” şiarlarıyla cevaplanmıştır. Faşist devletin devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği saldırının tüm işçi ve emekçi halklarımıza yönelik olduğu, yaşanan 1,5 yıllık süreç içerisinde daha net görülmüştür. İşbirlikçi teknelci burjuvazinin temsilcilerinin “içeri de asayışı sağlama” şeklindeki görüşlerini bildirmelerinin ardından gerçekleştirilen katliam sonrası, “dışarıda” da onbinlerce insanın açlık, yoksulluk, sefalete itilmesi ve yaşamdan kovulması tesadüf değildir. İşbirlikçi teknelci burjuvazinin içerisinde bulunduğu ekonomik krizin derinleşmesi ile birlikte, politik krizinin de hat safhaya ulaşması, işçi ve emekçi kitlelerin karşısına yeni saldırı politikaları olarak çıkmıştır. Bunların sonucu olarak onbinlerce işçi işlerinden atılmış, onbinlercesinin ise işten atılma kararları kesilmiş, uygulanma sırasını beklemektedir.

Şimdi işbirlikçi teknelci sermayenin elinden iktidarı alarak,

proletaryanın iktidarını kuracak teorik ve pratik politikaların uygulanma zamanıdır.

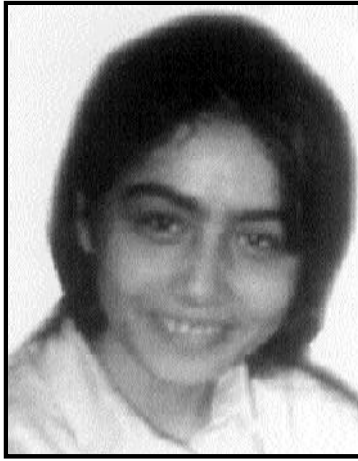
Devrimci mücadele tarihinde; dünyada yüzyıllardır, ülke-

lerimizde on yıllardır yaratılan devrimci birikimler ve deneyimler, bizlere iktidarı nasıl alabileceğimizin yolunu gösteriyor. Ülkelerimiz devrim tarihine adlarını altın harflerle yazdıran Denizler’in, Hüseyinler’in, Mahirler’in, 13 Mart Savaşçıları’nın, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz” diyerek ölümsüzleşen zindan savaşçılarının, Ölüm Orucu savaşçılarının gösterdikleri yüksek bilinç ve iradelerini, uzlaşmazlık ve kararlılık dolu yaşamlarından öğrendiklerimizi kuşanma, kapitalizmi hak ettiği tarihin çöplüğüne atma zamanı gelmiştir. “Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçi Sınıfı Özgürleşemez” şiarı, bizlere ne yapmamız gerektiğini gösteriyor.

Ölüm Orucu eylemleri yüzlerce gündür, onlarca devrim savaşçısının işçi ve emekçi halkların devrim ve iktidar kavgasında kendilerini feda ederek ölümsüzleşmeleri ve sakat kalmaları pahasına devam ediyor.

İşte bir kızıl karanfil daha güneşe uğurlandı. DHKP-C davası tutsağı ve 5. Ekip Ölüm

Orucu savaşçısı Meryem Altun, 31 Mart 2002 tarihinde, eyleminin 301. gününde, Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi’nde ölümsüzleşmiştir.

**Meryem ALTUN
ÖLÜMSÜZDÜR!**

1976, İstanbul doğumlu olan Meryem Altun, aslen Kayserili’dir. Devrimci mücadele ile okuduğu ve ikinci sınıfında bıraktığı Ümraniye Lisesi’nde tanışmıştır. 1991 yılı sonlarında İngiltere’ye gitmiş, 7 yıl orada kalmıştır. İngiltere’de yürüttüğü mücadelesinden dolayı 6 ay tecrit hücrelerinde kalmıştır. Türkiye’ye döndükten sonra 22 Aralık 1998’de yoldaşı Rıza Poyraz (19-22 Aralık 2000 katliamından yaralı çıkmış ve sonrasında tedavisi yapılmayarak katledilmiştir) ile birlikte gözaltına alınmış, 6 gün süren yoğun işkenceler sonrası tutuklanmıştır.

Meryem Altun’un cenazesi 2 Nisan 2002 tarihinde Adli Tıp Kurumu’ndan alınarak, “Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganları ile Kayseri’ye gönderilmiştir. Ailesi, yoldaşları ve dostlarının katıldığı cenaze töreni sonrası parti bayrağına sarılı olarak, sloganlar eşliğinde güneşe uğurlanmıştır.

Sağlık durumlarını öğrenebildiğimiz bazı devrimci tutsaklarla ilgili bilgiler şunlardır;

Tekirdağ Zindanından Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırılan TKEP/Leninist davası tutsağı, Ölüm Orucu savaçısı Şerif Kartoğlu'nun 12.04.2002 tarihi itibarıyla eyleminin 224. gününde olduğu, sağlık durumunun giderek kötüleştiği, gözlerinde kayma olduğu, yürümekte zorluk çektiği, sık sık ishal olduğu, yanında refakatçi olarak kalan e-

şinin refakatçilik hakkının savcılık tarafından kaldırıldığı,

Tekirdağ Zindanından önce Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne, sonrasında da Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne kaldırılan TKEP/Leninist davası tutsağı, Ölüm Orucu savaçısı Nurettin Temel'in 12.04.2002 tarihi itibarıyla eyleminin 354. gününde olduğu, görüşe yüyüreyerek geldiği, öğrenilmiştir.□

“Sizsiz Bir Yaşamı Asla Kabul Etmeyeceğim... Sizden Asla Vazgeçmeyeceğim...”

“Yaşamım boyunca yaşamın anlamını bulmak için çalıştım. İnsanın, yaşamasının bir anlamı olmalı. Yaşamı anlamlı kılmak üzerine hep düşündüm. Neden yaşıyorduk? Nasıl yaşamalı? Günü yaşamak, günü birlik, geçici mutluluklar, geçici sevgiler... Nasıl Yaşamalı'nın cevabı değildi. Sonra sizlerle tanıştım ve yaşamın anlamını bulmak için elde ettiğim her ilerleme, her adım beni mutluluğa daha da yaklaştırdı. Ben gerçek mutluluğu yoldaşlarımı ve kolektifi tanıdığımda tattım. Ama hiçbir zaman nasıl yaşamak gerektiği sorusunu sormaktan vazgeçmedim. Kendi içimdeki her zaafı, her yüzleşmeyi, her sorunu yoldaşıma açtım. Yalnızca sizlerle bunları konuştum, başka hiç kimseye açmadım. Düşmanın önünde asla eğilmediğimi biliyorsunuz. Onların karşısında zaafılarımı, sorunlarımı göstermedim. Ne yaşamışsam, yoldaşlarımla konuşmaktan çekinmedim, geri durmadım. Bu bütünüün bir parçası olmaktan aldığım mutluluk ve güçle aştım zaafılarımı, sorunlarımı... Biz dostu da düşmanı da biliyoruz. Sizsiz bir yaşamı asla ka-

bul etmeyeceğim... Sizden asla vazgeçmeyeceğim...”*

“Ölüme bu kadar yakınken, içinde kabaran yaşama sevincinde en büyük pay sizlerindir, yoldaşlarımdır. Sizlerle geçirdiğim her gün, bende, kişiliğimde, duygularımda, düşüncelerimde derin etkiler bıraktı. Asla silinmeyecek etkiler. Bu süreç insanın hem militanlığını hem de insanlığını, bütün kişiliğini sınavan bir süreç. Militanlıktan sınıfta kalsam bile, insanlıktan en üstün dereceyle geçeceğime tüm yüreğimle inanıyorum. Bencillikten, çıkarıcılıktan, ihanetten nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorum. Bu yüzden bu süreçten yüzümün aklıyla çıkacağım. Kendime ve yaşamımı böylesine güzelleştiren ve tüm yaşamı da böyle güzelleştirecek olan sizlere layık olacağım. Sizlerle birlikte yaşamak, zafer günlerinde sizlerle birlikte olmak, en büyük arzum ve özlemim olsa da, ölümü huzur içinde karşılayacağım...”**

Kartal Zindanı'ndaki TKEP/Leninist davası bayan tutsaklarının dergimize gönderdiği kart...

22 Nisan 2002 tarihinde ölümsüzleşen TKEP/Leninist davası tutsağı, Ölüm Orucu savaçısı Sibel Sürücü'nün;

* Ölüm Orucu'na başlarken yoldaşlarına yaptığı konuşma.

** 13 Mart Savaşçıları'nın anmasında yoldaşları için hazırladığı kart.(Devrimci Mücadele Birliği Dergisi, Sayı:9)

FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA EYLEMLERİ BÜYÜYOR

İsrail'in işgaline ve katliam saldırılarına uğrayan Filistin halkına, tüm dünya halkları eylemlerle destek veriyor. Basına yansıyanlardan derlediğimiz eylemler şöyle;

Saldırıların başladığı Mart ayının son günlerinde;

Yunanistan'da Atina, Kalamata, Patra şehirlerinde İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamı eylemlerle protesto edildi.

Ürdün'ün başkenti Amman'da İsrail'in saldırılarını protesto eden Filistinli mülteciler Ürdün polisiyle çatıştı.

Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta BM temsilciliğinin önünde yaklaşık 3 bin kişi protesto eylemi yaptı.

Almanya'nın başkenti Berlin'de yaklaşık 2 bin kişi, İsrail'in Ortadoğu politikasını protesto etti.

İngiltere'nin başkenti Londra'da yapılan eylemde binlerce kişi, İsrail'in Filistin halkı üzerindeki katliam politikasını ve ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarını protesto etti.

Tunus'un başkenti Tunus'ta iktidar partisinin çağrısıyla binlerce kişi Arafat ve Filistin halkına destek için eylem yaptı.

Bangladeş'in başkenti Dakka'da onbin kişi Filistin'e destek eylemi yaptı.

Mısır'da yapılan ABD ve İsrail karşıtı eylemlerde ABD'nin sembolü olan fast food restoranlar hasar gördü.

Avusturya'da yaklaşık bin kişi İsrail

terörünü protesto için İsrail'in Sydney Konsoloslugu'na yürüdü.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da toplanan eylemciler, İsrail saldırılarını protesto etti. 2 bin eylemci başbakanlık binası ve ABD Büyükelçiliği'ne yürüdü.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da Filistinliler İsrail Büyükelçiliği önünde eylem yaptı.

Lübnan'da Beyrut, Trablusşam şehirleri ve Bekaa Vadisi'nde binlerce Filistinli eylem yaptı.

Umman'da Sultan Kabus Üniversitesi'nde öğrenciler ABD ve İsrail'i pro-

Belçika'nın Anvers şehrinde 3 Nisan akşamı yapılan Filistin'e destek eyleminde eylemciler polisle çatıştı, şehirdeki işyerleri hasar gördü, eylemciler tutuklandı.

4 Nisan'da;

Irak'ın başkenti Bağdat'ta Filistin halkı ve İntifadaya destek için geniş katılımlı eylem yapıldı.

6 Nisan'da;

İsrail'in başkenti Tel Aviv'de barış için 20 binden fazla İsrailli eylem yaptı. Eylemciler, İsrail halkının Şaron'un saldırı politikalarını desteklemediğini göstermek istediklerini ifade ettiler.

Almanya Dortmund'da Filistinli örgütlerin çağrısıyla Merkez Tren İstasyonu'nda yaklaşık 10 bin kişi toplandı ve şehir merkezine yürüyüşe geçti. Eyleme işçi sendikaları da

kitlesel olarak katıldı.

Almanya Münih'te Filistinli Öğrenciler Birliği'nin düzenlediği "Savaş ve İşgal Politikasına Hayır" eylemine çeşitli örgütlerden 2 bin kişi katıldı.

Fransa'nın Paris, Lyon, Marsilya, Strasbourg, Nantes, Roven, St.Etienne, Tours, Rennes, Nice, Montpellier, Mentz ve Lille şehirlerinde yapılan eylemlere onbinlerce emekçi katıldı.

Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta yaklaşık 20 bin kişi Filistinlilere destek için eylem yaptı. Eylemde İsrail'le barış anlaşması yapan Ürdün Kralı ve Mısır

KESK 4. Olağan Genel Kurulu dün başladı. Genel kurul dört gün sürecek

Filistinli emekçilerden 'acil destek' çağrısı

testo etti.

3 Nisan'da;

Bağdat sokaklarında onbinlerce eylemci İsrail ve ABD'yi protesto etti.

Mısır'da Kahire, Ayn Şems, Ezher, İskenderiye ve Zagazik Üniversiteleri öğrencileri İsrail karşıtı eylemler yaptılar.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da yaklaşık 5 bin kişi, İsrail Büyükelçiliği önünde eylem yaptı.

Endonezya'nın başkenti Cakarta'da binlerce kişi BM bürosu ve ABD Büyükelçiliği önünde İsrail aleyhinde protesto eylemi yaptı.

Cumhurbaşkanı protesto edildi.

Gazze Şeridinde binlerce Filistinli İsrail'in Batı Şeria'da devam eden operasyonunu ve buna sessiz kalan Arapları protesto etmek için eylem yaptı.

Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de İsrail Büyükelçiliği'nin önünde eylem yapıldı.

Danimarka'da yaklaşık 3 bin Filistinli İsrail aleyhinde eylem yaptı.

Avustralya Sydney'de yaklaşık 5 bin kişi İsrail ve ABD Konsolosluğu'na doğru protesto amaçlı yürüyüş yaptı. Eylemi, polis çöp kullanarak dağıttı.

KKTC'de Yakın Doğu Üniversitesi'nde öğrenim gören Filistinli öğrenciler Lefkoşa'da bir miting düzenlediler, öğrenciler Filistin bayrağı taşıyarak İsrail'i protesto etti.

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in Mısır ziyaretini protesto için eylem yapan binlerce öğrenciye polis saldırdı. Bir öğrenci plastik kurşunla katledildi.

Bahreyn'de ABD Büyükelçiliği'ne yürüyen yüzlerce kişi polisle çatıştı.

9 Nisan'da;

ABD'de California Üniversitesi Berkeley Kampüsünde yaklaşık bin öğrenci eylem yaptı, 79 öğrenci tutuklandı. Michigan, Ohio, Colombia, Minnesota Üniversiteleri'nde de öğrenciler eylemler düzenledi.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de Kızıllaç Genel Merkezi 20 Filistinli tarafından işgal edildi. Eylemciler Kızıllaç'ın süren katliamlar konusunda pasif kaldığını söyleyerek Filistin'e sağlık hizmeti götürmesi çağrısını yaptılar.

İsrail'in Panama'daki Büyükelçiliği

önünde yüzlerce kişi Filistin halkına destek için eylem yaptı.

Yunanistan'ın Pire kasabasında Filistin halkına destek mitingi düzenlendi.

Ayrıca;

Avrupalı akademisyenler İsrail hükümeti BM kararlarına uyup, Filistin'e barış görüşmelerine başlayana kadar ülkelerinin İsrail'le yapacağı tüm kültürel düzeyde ilişki ve araştırmaların durdurulması çağrısında bulundu.

Londra'da çeşitli ülkelere bir araya gelen 23 yazar ve sanatçı, Filistin halkına yönelik saldırıları kınadı ve bir bildirge yayınladı.

İsrail'i protesto etmek için İsrail'e gitmek isteyen İtalyanlar, İsrail'e alınmadılar ve İsrail polislerinin saldırısına uğradılar.

Japonya'nın başkenti Tokyo'da 54 yaşında bir kişi, Filistin'i desteklemek için intihar etti.

ÜLKELERİMİZDEN EYLEMLER...

28 Mart'ta;

İzmir'de İsrail'in Filistin topraklarında sürdürdüğü savaş ve işgal, bir basın açıklaması ile protesto edildi.

1 Nisan'da;

İstanbul Üniversitesi öğrencileri Beyazıt Kampüsü'nde yaklaşık 70 kişi ile İsrail'i protesto eylemi yaptı.

3 Nisan'da;

Mersin'de Emek Platformu basın açıklamasıyla İsrail'i protesto ederek Türkiye'nin İsrail ile imzaladığı Tank Yenileme Anlaşmasını iptal etmesini istedi.

İstanbul Boğaziçi, Adana Çukurova, Bolu Abant İzzet Baysal ve Ankara Üniversiteleri'nde öğrenciler Filistin katliamını protesto için yüzlerce kişiyle eylem yaptı.

4 Nisan'da;

İzmir'de DİSK Genel-İş

üyeleri işçiler, İsrail'in katliamlarını ve işgalini basın açıklaması yaparak protesto etti.

Bolu'da İsrail'in Filistin soykırımını protesto eden üniversite öğrencileri eylem sonrasında jandarmalarca ifade vermeleri konusunda baskıyla karşılaştı.

Adıyaman, Çorum, Bolu, Bartın, Kütahya, İskenderun, Bursa, Mersin illerinde Emek Platformu bileşenleri kitlesel basın açıklamaları ve eylemler yaptılar.

İstanbul'da Türkiye Kamu-Sen üyeleri İsrail Konsolosluğu önünde basın açıklaması yaparak, İsrail vahşetini, siyonizm ve emperyalizmi protesto ederek siyah çelenk bıraktılar.

İstanbul'da TAYAD, Galatasaray postanesinden Cumhurbaşkanına mektup göndererek Türkiye'deki İsrail Konsolosluklarının kaldırılmasını istedi.

5 Nisan'da;

İçmeler Tren İstasyonu'nda bir grup tersane işçisi eylem yaparak siyonist işgal ve katliamın derhal durdurulmasını istedi.

İzmir'de PETKİM, TÜPRAŞ, Petrol Ofisi çalışanı Petrol-İş sendikası üyesi yaklaşık 500 işçi İsrail'in işgalini protesto için basın açıklaması yaptı.

Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamını protesto etmek isteyen öğrencilere polis saldırdı, çok sayıda öğrenci gözaltına alındı ve haklarında dava açıldı.

İstanbul, Yıldız Teknik Üniversiteleri ve ODTÜ'de yüzlerce öğrenci Filistin'le dayanışma ve İsrail'in saldırılarını protesto için eylemler düzenledi.

6 Nisan'da;

İstanbul'un Okmeydanı ve Bağcılar semtlerinde İsrail soykırımını protesto için eylemler yapıldı.

Eskişehir, Çorum, Manisa, Balıkesir, Van, Antalya, Gaziantep illerinde demokratik kitle örgütleri Filistin'le dayanışma eylemleri düzenleyerek basın açıklaması yaptılar.

Mersin Reyhanlı'da kamu ve işçi sendikaları tarafından Filistin'deki soykırımını protesto etmek için düzenlenen mitinge 5 bin kişi katıldı.

Bursa ve Elazığ'da Filistin halkıyla dayanışma için yapılacak basın açıklamasına polis izin vermedi. Bursa'da da

polis eylem yapan kitleye saldırdı.

İstanbul'da KESK Genel Kurulu'ndan çıkan 500 Eğitim-Sen üyesi basın açıklaması yaparak sloganlar attı.

İstanbul'da çeşitli semtlerde bir araya gelen 150 kadın, İsrail Konsoloslugu önünde toplanarak eylem yaptı.

7 Nisan'da;

Elazığ'da siyasi partiler, İHD ve KESK'in yaklaşık 300 kişinin katılımıyla yaptıkları basın açıklamasında İsrail saldırılarını protesto edildi.

Ankara'da Hüseyingazi ve Seyran semt pazarlarında toplanan emekçiler Filistinlilere yapılan saldırıyı protesto ettiler. Seyran pazarındaki eylemde, "Filistin'e Özgürlük" pankartı açılarak sloganlar atıldı.

İstanbul'da yaşayan yaklaşık 80 kişilik bir Filistinli grup, İsrail saldırılarını İsrail'in İstanbul Başkonsolosluğu önünde düzenledikleri bir eylemle protesto etti ve siyah çelenk bıraktı.

Batman'da İsrail aleyhine pankartlar taşıyarak slogan atan 10 kişilik bir grup eylem yaptı.

Manisa Celal Bayar Üniversitesi öğrencileri yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklamasında İsrail'i protesto etti ve TC ile İsrail arasındaki anlaşmaların

iptalini istedi.

8 Nisan'da;

Mimar Sinan Üniversitesi öğrencileri Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak İsrail'in Filistin'de uyguladığı soykırımı ve buna destek veren ABD'yi protesto ettiler. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde de öğrenciler işgali protesto etti.

Siyasi partiler Gebze ve Ankara Baktent'te protesto eylemleri yaptılar.

9 Nisan'da;

Muğla Üniversitesi öğrencileri yaklaşık 100 kişi ile basın açıklaması yaparak İsrail Siyonizmini protesto ettiler.

İstanbul'da Türk-İş'e bağlı binlerce işçi İsrail Başkonsolosluğu'na gelerek işgalin durdurulması için eylem yaptı ve siyah çelenk bıraktı.

Mersin Emek Platformu 1500 işçi ve emekçi ile İsrail'i protesto etti.

SSK Ege Doğumevi bahçesinde SES üyesi emekçiler eylem yaparak İsrail'in işgal ve katliamını protesto etti.

Balıkesir Bandırma'da 500 kişi İsrail'e karşı protesto eylemi yaptı.

10 Nisan'da;

İsrail'in Filistin'i işgaline tepki olarak Bağcılar Telekom Müdürlüğü işçileri işyerlerinin önüne çıkarak İsrail, ABD ve TC hükümetini protesto ettiler.

İstanbul'da İstanbul Teknik ve Marmara Üniversiteleri öğrencileri eylemlerle İsrail'i protesto etti.

Ankara'da İsrail Konsoloslugu önünde yapılan eylem Türk-İş'e bağlı sendikalardan Tez Koop-İş, Demiryol-İş, Harb-İş, Tes-İş, Haber-İş ve Tarım-İş yaklaşık 500 işçi pankartlarıyla katıldı.

Çanakkale'de sendikalar ve kitle örgütlerinin yaptığı basın açıklamasında İsrail'in ABD desteği ile yaptığı saldırı protesto edildi.

TUYAB (Tutuklu Yakınları Birliği) üyeleri İstanbul'da Filistin Büyükelçiliğine giderek Ölüm Orucunda çocukları olduğunu ve o yüzden Filistin'li anaların acılarını hissedebildiklerini söyleyerek Filistin'i desteklediklerini bildirdiler.

Ayrıca;

Türk Harb İş Sendikası Kayseri Şubesine üye işçiler sendikalarının ve Türk-İş'in Filistin halkına destek için harekete geçmesini isteyerek dilekçe verdi.

Haber-İş 1 No.lu Şube üyesi işçiler "İsrail Siyonizmine Karşı Bağımsız Demokratik Filistin İçin Her İşçiden 1 Milyon Lira" kampanyası başlatarak Filistin'e maddi destek çağrısı yaptı. □

BAROLAR'IN FİLİSTİN EYLEMİ

İsrail'in Filistin'de giriştiği işgal ve katliamı protesto etmek için avukatlar da alanlara çıktı. 9 Nisan günü İstanbul İstiklal Caddesi'nde İstanbul Barosu önünde toplanan İstanbul, Bursa ve Yalova Barolarına bağlı avukatlar ve baro başkanları saat 12.30'da Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Kırmızı beyaz karanfillerle hazırlanmış "Filistin'e Özgürlük" çelengi ile cübbeleri ve alkışlar eşliğinde yürüyen binin üzerinde avukat; polisin yürüyüşe devam etmemeleri uyarıları karşısında "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun İsrail", "Katil Şaron Filistin'den Defol", Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları ile karşılık verdiler ve yollarının kesilmesine rağmen Taksim anıtına giderek basın açıklaması yaparak çelengi bıraktılar.

Yaptıkları açıklamada İsrail'in işgalini ve Filistin top- raklarında yaptığı katliamları görmezden gelerek çaresiz gi-

bi davranan ABD yönetimi, Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi'ni teşhir eden barolar, İsrail Barolarını barış eylemi yapmaya çağırdı. □

İSRAİL KONSOLOSLUĞU'NA YÜRÜYÜŞ...

ABD emperyalizminin tam desteğiyle, siyonist İsrail devleti tarafından gerçekleştirilen, Filistin işçi ve emekçi halklarına yönelik saldırılar devam ediyor. 28 Mart'ta başlayan katliam saldırıları ve işgalde 10 günlük bir zaman içerisinde 200'ü aşkın insanın katledildiği belirtilmektedir. "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm!" şiarında somutlandığı gibi, Filistin işçi ve emekçilerinin kurtuluş yolu; proleter devrimden geçmektedir.

Bu bilinci kitlelere taşımak için, 3 Nisan 2002 günü TÜRK-İŞ, KESK ve DİSK'e bağlı sendikaların inisiyatifinde düzenlenen, İsrail Konsolosluğu'na yapılan yürüyüşe katıldık.

Yaklaşık 3500 işçi ve emekçinin hep bir ağızdan attığı sloganlar, sokaktan ve arabalarıyla caddelerden geçen insanların yoğun ilgisi ile karşılandı.

Eylemde "Katil Şaron Filistin'den Defol", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "İşgale Hayır, Filistin'e Özgürlük" sloganlarının atılmasının yanı sıra, bizler tarafından atılan "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganları

da dikkat çekti.

Levent Metro İstasyonu'ndan İsrail Konsolosluğu'na kadar yoğun bir polis ablukası altında yapılan yürüyüş sonrası, konsolosluk önünde basın açıklaması okundu. Okunan basın açıklamasında; TC devletinin iki yüzlü davrandığından, katliamın sorumlularının ABD emperyalizmi ve on-

ların işbirlikçilerinin olduğundan bahsedilirken, ayrıca "...işçi ve emekçiler, işgalcilere karşı dişıyla, tırnağıyla ulusal hakları ve özgürlüğü için direnen mazlum Filistin halkının yanında olmalı ve bu mücadelesinde tüm gücüyle Filistin halkını desteklemelidir" denildi.

Eylem basın açıklamasının ardından sendika başkanları ve üyelerinden oluşan 10 kişilik bir grup tarafından İsrail Konsolosluğu önüne siyah çelenk bırakılmasının ardından sona ermiştir. Çelenk bırakılmaya gidildiği bir sırada bir arkadaşın "bunların kapısına çelenk değil, bomba bırakılmalıdır" sözleri de çevresindeki işçi ve emekçiler arasında ilgiyle karşılanmıştır. □

ANKARA'DA FİLİSTİN İLE DAYANIŞMA EYLEMİ

İsrail'in Filistin üzerindeki baskı ve katliamını protesto etmek için yine işçiler, emekçiler sokaktaydı.

4 Nisan günü saat 12.00'de Ziya Gökalp Caddesinde toplanmaya başlayan kitleye Sosyalist Basın Platformu, DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar katıldı. Eylemde "Çocuklarımız F Tipinde Arafat Hücrede, Tecride Hayır", "ABD-İsrail Terörüne Boyun Eğmeyeceğiz Yaşasın Filistin Direnişi", "Emperyalistler Filistin'den Defolun", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD-Şaron Filistin'den Defol" pankartları açıldı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Filistin Halkı

Yalnız Değildir", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Umut Yürek İsyan Filistin'e Bin Selam", "Selam, Selam İntifada-ya Bin Selam", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Katil Şaron Filistin'den Defol", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Emekçiye Değil, İsrail'e Barikat", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Emperyalist Siyonist Faşist İktidara Son" sloganları atan kitle Kızılay Meydanı'na inmek isteyince polis barikatıyla engellendi. Küçük çapta bir arbedenin yaşandığı eylem bir saat sonra sloganlar eşliğinde sona erdi.

Bir İİMB Okuru/Ankara

Kapitalizmin Yarattığı Umutsuzluk

DEVİRİM UMUDUNU

BÜYÜTÜYOR

“Mart İsyandır” dedik ve ülkelerimizde sayısız isyanlar boy vermiştir. Her isyan bir sonrakinin birikimi olmuştur ve bugün isyanın ötesine ayaklanmalar, devrimci kalkışmalar dönemi gelinmiştir. Mart artık halklarımız açısından ayaklanma, devrimi daha da yükseltme ayıdır.

Bu yıl Mart yerel ayaklanmalarla başladı ve hareketliliğini düşürmeden devam etti. Esenler’de patlak veren sokak savaşları, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde yalnızca İstanbul’da 7-8 bin emekçinin alanları doldurduğu, geniş katılımlı basın açıklamaları, olağanlaşan grevler, gösteriler ve en sonu Newroz eylemleri... Mart’ın böyle hareketli olması kaçınılmazdı -ki daha iyi olabilirdi- çünkü sürekli artan oranda yoksullaşma, açlık ezilenleri derinden sarsmaya ve harekete geçmeye zorlamaktadır. Devletin haftalar önce Mart ayı için en üst düzeyde alarm vermesi -hem de PKK’nın tüm uzlaşma çabaları, silahlı mücadeleyi tamamen bıraktığını her fırsatta açıkladığı ve pratikte uyguladığı halde- hiçbir kesintiye uğratmadan sürdürdüğü baskılarını artırması, her eylemde olağan hale getirdiği asker-polis tüm zor güçlerini kullanması, tüm bunlarla birlikte sermayenin ve onun en yetkin temsilcilerinin, emekçileri “değişim zorunludur, bunları yapacağız” vb. yönlü yoğun yanılsatma çabaları dahi kitlelerin çok yoğun olarak alanlara, sokaklara çıkmasının önünü kesmemiştir. Ak-

sine bir kez daha ve çok güçlü olarak gördük ki, emekçi kitleler sorunlarının sokaklarda, alanlarda ve “dişe diş kan kan bir mücadele” ile çözüleceğine inanıyorlar. Newroz kutlamalarının İstan-

Bir umutsuzluk başka bir umudu, devrim, devrimci çözüm umudunu güçlendirmektedir.

Son olarak “bu kavga faşizme karşı, bu kavga hüriyet kavgası”, bu kavga sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı yaratma kavgası...

Bu kavgayı ancak devrimin yasalarını hayata geçirerek zafere taşıyabiliriz.

Halklarımız bu yasaları kitaplardan değil, düşmanla çatışarak, çelişkilerin sürekli keskinleşmesini yaşayarak öğreniyor.

Bundan dolayı da, yasal reformizmin, uzlaşmacılığın bataklığına saplananların engellemelerini hep boşa çıkartarak, onları sokaklarda aşarak ilerliyor.

bul, Mersin gibi illerde ne yasaklanması, ne de polis-asker kuvvetleriyle karşı karşıya gelineceğinin bilinmesi kitlelerin sokağa çıkarak eylemler yapmasını engellememiştir, kitlelerce bu konuda direngenlik gösterilmiştir. Yalnızca bu

yöne bile bakarak ekonomik bunalımın derinliğinin kitleler üzerinde nasıl bir dönüşümü tetiklediğini görebiliriz.

Newroz eylemlerini burjuva meşruluk zemininde tutmaya çabalayan uzlaş-

macı yasal reformist parti ve kurumlar tam bir kuşatma ile Kürt halkının özgürlük mücadelesinin önüne geçmeye çalışmaktadır. Ancak sınıfsal çelişkilerin keskinleşmesi, ağır basması, sınıf mücadelesinin zoru dayatması sonucu, Kürt halkının sokaklarda tüm bu yasal-reformist yapıları, savunuları aştığını, aşacağını göstermektedir. Kürt halkının savaştan, zoru kullanmaktan, başka yolu yoktur. Her sokağa inişinde devletin yasakları, baskı ve şiddetiyle karşılaşmakta ve tamamen teslim alınmak istenmektedir. Kürt halkı dayatılan teslimiyeti kabul etmeyecektir. Özgürlük mücadelesini sokaklarda, savaş alanlarında sürdürmeye devam edecektir. Kürdistan’da uzun yıllar boyunca sürdürülen gerilla mücadelesini güçsüz düşürmek için zorla göç ettirilen yoksul Kürt halkı Mersin, Adana vb. gibi illere yerleşmiş, ancak buralarda da baskının yanında işsizlikle ve çok zor koşullarda yaşama savaşıyla yüz yüze kalmıştır. Hiçbir engel-

leme, ideolojik bulanıklık halkların yaşadığı yoksulluğun üzerini örtemez, bu anlamda Mersin’in yoksul emekçi Kürt mahallelerinden yükselen şey; Kürt halkının savaşın yarattığı tüm acılara ve tüm uzlaşmacı çabalara rağmen savaş-

maktan vazgeçmeyeceğidir.

Birbirinden güç alarak ilerleyen eylemlerde devlet, kitlelerin moral gücünü bozmak, kendi üstünlüğünü kabul ettirmek için kitlesel olabilecek eylemlere izin vermiyor. Çünkü bu eylemleri kontrol edememekten korkuyor. İzin verilmeyen eylemlerde ise kitlelerin ısrarlı çıkışlarına sürekli tanıklık ediyoruz. Bu çıkışları devlet en geniş, kapsamlı şekilde polis-asker gücünü harekete geçirerek anında dağıtma çabasında. İzin verdiği ya da vermediği her geniş katılımlı eylemde askeri teyakkuz durumuna geçer oldu. Öncelikle kitlelerin “yasadışı” eylemler gerçekleştirilmesi, burjuva meşruluk temelini dışında kitlesel bir hareketin gelişmesi, emekçi yığınlarda moral üstünlüğü sağlayacaktır ve bu da burjuvazinin en büyük korkusudur. Devletin askeri teyakkuz durumunu daha önceki eylemlerde de, en son Mersin’de de açık bir şekilde gördük. Bir çok ilden polis ve asker gücünü Mersin’e yığmıştır, ki kendi deyimleriyle “Mersin’de olay çıkaran bir avuç azınlıktır”. Emekçilerde ayaklanma durumu her an tekrar yaşanabilir ve burjuvazi ateşlenen bu kıvılcımı söndürmeden iktidarı yanıp yıkılabilir. Bu nedenle de burjuvazi karşı-ayaklanma konusunda hareket ediyor. “Kriz Masası”ndan (biz buna “ayaklanmayı bastırma yönetim merkezi” diyebiliriz) özel hareket birliklerine, helikopterlerden panzerlere tüm bu araçları kullanırken her çıkan olayda karşı-ayaklanma provaları yapmaktadırlar. “Denetim sağladıkları” bölgelerde moral üstünlüğü tamamen ele geçirmek için karakollar kurma ve ilerici tüm halk kesimlerini baskı altına alma, hareketsiz bırakma, tutuklamalar, işkenceler biçiminde devam ettirmektedir.

Bugün devrimci kitlelerin önünde eskisinden çok daha organize edilmiş, sürekli teyakkuz konumunda tutulan baskıcı, gerici zor güçleri durmaktadır. Düşman yıllarca Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürüttüğü savaşın

deneyimlerinden yararlanmaktadır. Ancak bu konuda halklarımız da deneyimlidir. Bu deneyimin ve gerilla taktiğinin en geniş, en yaygın şekilde kullanılması, geliştirilmesi gerekiyor. Aslında Mersin’de çatışan güçler bunu kullanmışlardır, ancak bir kez daha gerilla taktiğinin gerilla mücadelesinin geliştirilmesi zorunluluğu da ortaya çıkmıştır. Savaşımın çeşitli aşamaları vardır her zaman ve o aşamalar yaşanmadan en ilerisine ulaşılamaz. Bu aşamalardaki gelişim ve yönü en iyi şekilde değerlendirmek, en iyi sonuçları çıkarmak önemlidir. Bunların her birisi değerli deneyimlerle doludur ve nihai kapışmada önemli silahlardır. Kitlelerin böylesi bir dönemde elde edeceği moral üstünlük, devrimci iç savaşıma güçlü bir ivme katacak, ondan sonraki eylemlerinde daha güçlü, güven kazanmış, ne yapacağını bilir şekilde davranmasına yol açacaktır. İşte bu devrimci örneğin, öncünün yönlendiriciliğinde kitleler tarafından mutlaka yaratılması gerekiyor; bu olanaklıdır ve bunun olanaklı olduğunu bilen düşman sınıf, yaratılmaması için tüm olanaklarını zaten seferber etmiştir.

Mart ayında ve öncesinde de açığa çıkan diğer şey, savaş araçlarının çeşitlenmesi-gelişmesi olmuştur. Ölümün sıradanlaştığı, düşmanın her eylemde tam donanımla yer aldığı-saldırdığı bir yerde, kitlelerin taş-sopanın ötesine geçmesi kaçınılmaz ve zorunluydu. Devrimci örgütlerce düzenlenen korsan gösteriler ve molotofların kullanımı bugün kitleler tarafından olağan hale getirilen yöntem ve araçlar olmuştur. Düşmanla açıktan savaşıma cesareti içinde olan devrimci kitleler, barikatlar kurup yığınsal şekilde bunların arkasında durma değil; taşlarla, molotoflarla düşmanı geri püskürtme çabasındalar. Filistin sokaklarının ülkelerimiz sokaklarında yaşanıyor olması, devrimci iç savaşımımızın ilerleyişini gösterir. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin şiddetlenmesi, sömürü, açlık ve bunun karşısında tüm zenginli-

ğin tek elde birikimi ezilen yığınları akın akın savaş cephesine iterken, temel toplumsal sorunların çözümünün, biriken zenginliğe emekçiler tarafından el konulması, sınıfsal çelişkilerin son bulması, ortadan kaldırılması gerektiğini nesnel devrimci sürecin kendisi göstermektedir. Ya yaşam, ya da yok oluş ile karşı karşıya olduğunu içgüdüsel olarak da olsa kavrayan kitleler, savaş araçlarını en ileri düzeye çıkaracaktır. Bugün silahların, molotofların ortaya çıkması, bu yöne işaret etmektedir.

Devrimci iç savaşımımız, yoksul-çem emekçi yığınların sistem içi her türlü çözüm önerilerinden umudunu kesmesi ya da sistem içi hiçbir çözümün olamayacağını kavrayışıyla yükselmektedir. Bir umutsuzluk başka bir umudu, devrim, devrimci çözüm umudunu güçlendirmektedir. Son olarak “bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgası”, bu kavga sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı yaratma kavgası... Bu kavgayı ancak devrimin yasalarını hayata geçirerek zafere taşıyabiliriz. Halklarımız bu yasaları kitaplardan değil, düşmanla çatışarak, çelişkilerin sürekli keskinleşmesini yaşayarak öğreniyor. Bundan dolayı da, yasal reformizmin, uzlaşmacılığın bataklığına saplananların engellemelerini hep boşa çıkartarak, onları sokaklarda aşarak ilerliyor. Bir Newroz başkaldırısını daha geride bırakırken gördük ki; devrimci iç savaşımı, derinleşen, keskinleşen çelişkileri yumuşatmayı kimse başaramaz. Bir kez ayağa kalkmış bulunan halkları kimse boş vaatlerle, peygamberce teorilerle uzun zaman oyaltamaz. Yıllardır sokaklarda akan bu nehrin önüne hangi baraj konulursa konulsun, o bulduğu her koşulda barajı yıkarak akışını sürdürecektir. Ve bu barajı dinamitlemenin, bu nehri denize ulaştırmanın tek yolu, halklarımızın proletaryanın kurtuluşunun, özlem ve istemlerinin somutlaştığı Leninist Parti’nin politik ve pratik öncülüğünü halklara taşımaktır. □

Soyanların Soyulması: “BANKA SOYGUNLARI”

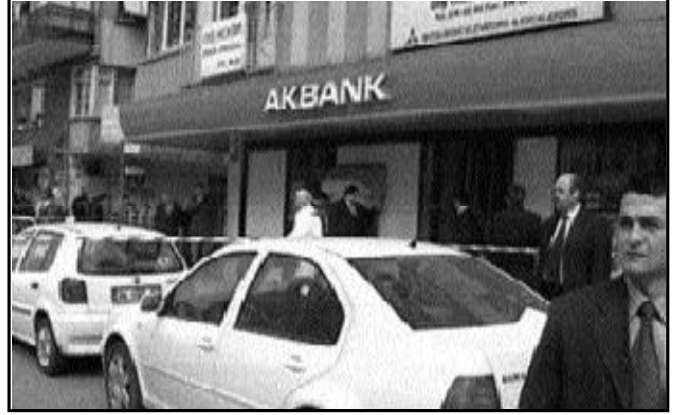
Son günlerde sıkça yaşanan “banka soygunları”nı irdelememiz gerekiyor. Sadece bu olaylardan bile yola çıkarak toplumun yaşam koşulları ve ruh hali hakkında bilgi edinebiliriz.

Birincisi, bankaları soyanlar profesyonel soyguncular değil. Mühendis, doktor, emekçi, işsiz. Bu da, en apolitik insanların dahi sistemden hiçbir ümidinin kalmadığını; sorunlarının çözümü için kendilerinin harekete geçmesi gerektiğini, bunu da cüretli bir şekilde yaşama geçirme eğiliminin güçlülüğünü gösteriyor.

İkincisi, kapitalist sömürünün çıkızsız bıraktığı yığınlarca insanın burjuva yasalarına göre suç işleyip “cezaevlerine” doldurulması, sistemin işleyişini güvence altına alamıyor. Ne tehdit ve işkence, ne de “cezaevleri” kapitalist sistemi ve burjuva sınıfın iktidarını sürdürmesine yeterli olmuyor. Bir avuç sömürücü sermaye sınıfıyla geniş halk yığınları arasındaki çelişki o kadar derinleşti ki, verilen hiçbir ceza yığınların yaşamsal sorunlarını çözmek için eyleme geçmesini engelleyemiyor. Politik bilinci gelişkin olanlar, toplumsal kurtuluş eylemlerine yönelirken, apolitik olanlar bireysel mülk edinme eylemlerine girişiyorlar. Her ikisinde de tekeli sermaye, kapitalist sömürü yoluyla, kitleleri kapitalist özel mülkiyetlerine el koymaya zorluyor.

Üçüncü ve bizim için en önemli olan kısmı da açlığa, işsizliğe, sefaletle itilen yığınlar sorunlarının çözümü için olumlu bir örnek gördüğünde bu hemen genele yayılıyor. Herkes bunu örnek alıyor. Bu da yetmiyor daha ileri giderek çözüm gördüğü yolda pratik adımlar atıyor. Başarılı bir banka soygununun ardından yapılan ikinci soygunda iki kişi arkadan vurulup öldürülmesine rağmen 15 gün sonra iki banka ve iki kuyumcu daha soyuldu. Yani kapitalist sömürü ve buna paralel olarak yığınların sefaleti o boyuta ulaşmış ki bir kere sorunlarına çözüm olabilecek bir yol gördüğünde ölümü bile göze alarak eyleme geçiyorlar. Hiçbir şey onları yaşamsal sorunlarını çözebilecek eylemlere girişmekten alıkoyamıyor. Yeter ki bir çıkış görünsünler.

Bütün bunlar gösteriyor ki tekeli sermayenin ekonomik-politik krizi derinleştikçe kendisine yönelen saldırılar yaygınlaşıyor. Artık yakıcı

hale gelen, kitlelerin tüm yaşamsal sorunlarının çözümünün toplumsal kurtuluş eyleminde, devrimde olduğunun en geniş şekilde propagandasının yapılması önemlidir. Ayrıca küçük küçük de olsa sorunları çözücü örnekler yaratmamız gerekiyor. Hastanelerde parasızlıktan rehin kalanlara, acı içinde sıra bekleyenlere hastanelerin işgal edilmesi gerektiğini anlatan bildirimler dağıtılması, uygun olduğunda ajitasyon çekilmesi, ulaşımın çok yüksek bedelle yapılıyor olmasından kaynaklı emekçilere bilet atmamanın gerektiğini anlatan bildirimler ve ajitasyon gibi çalışmalar yapmamız gerekiyor. Bu ve bunun gibi yaratılacak örnekler, sorunlarının çıkızsızlığı içerisinde kıvranan kitlelerce

hemen benimsenecektir. Bunları burjuva medya vermese dahi, kendi yayınlarımızla ajitasyon ve propaganda yoluyla yığınlara ulaştırabiliriz. Yaratıcı örnekleri yaşama hızla geçirmeliyiz. Eğer biz bunları beceremezsek, çıkızsızlık içerisindeki yığınlar yağma ve isyan hareketlerine başvurarak enerjilerini boşa harcayacaklardır. Kitle içerisinde ajitasyon-propaganda yöntemlerinin yaratıcılığımızı kullanarak yüzlerce değişik çeşidini yaratmalıyız. Tüm yaşamsal sorunların çözümünün iktidarı almaktan geçtiğini kitlelere ulaştıramazsak, çok geç kalacağız. Devrim avucumuzun içerisinde kayıp gitmeden, klasik yöntemlere takılıp kalmamalıyız. Yaratıcılığımızı kullanıp kitleleri eğitmeli, onlardan öğrenmeliyiz. Devrime gidecek yolun taşlarını hızla örnek zorundayız. □

EMEĞİN GÜCÜ

Ben Trakya'da tekstil işi yapan bir fabrikada çalışıyorum. İlk işe başlarken daha önceki deneyimimden dolayı boyahane bölümüne geçtim. Çalıştığım fabrika, bu andaki bozuk düzenin, bu medeni köleliğin uygarlığına paralel olan yani emekçilerin sosyal hakları bakımından çok kötü koşullara sahip bir fabrikadır. Bu fabrikada henüz iki günlük işçiydim, tesadüfen o gün de işçiler paralarını alamadıkları için grev yapıyorlardı. Ben de katılmak istedim. Yeni işçi olduğum için bir taraftan da işten atılma korkusu vardı. Ama yine de greve katıldım. Çalışmamakta kararlı olduğumuzu gören işveren, paraları birkaç saat içerisinde dağıttı. Maaşlarımız sürekli gecikiyordu ve

bu yüzden fabrikada sık sık grev yapıyorduk. İlk zamanlarda herkes katılmadığı için birkaç arkadaşımızı işten attılar. Bunun üzerine diğer işçilere bunun böyle olmayacağını, grevlerle onların da katılması gerektiğini anlattık. Sık sık grev olduğu için hepimiz birbirimize çok bağlıyız. Özellikle eski işçiler. Bu yüzden kimseyi işten atamıyorlar. Ama sadece maaşlar için değil, diğer sosyal ve demokratik hakkımız olan sendika, çalışma süreleri için, sigorta vb. haklarımız için de birlikte hareket etmemiz gerekir.

Trakya'dan Bir İşçi

Trakya'dan Tekstil İşçisi Arkadaşa,

Her şeyden önce dergimizi haberdar ederek doğal bir muhabir görevi yapmanız anlamlıdır. Çünkü; haberdar ettiğiniz dergi işçilerin, emekçilerin sesi, gözü, kulağı ve kurtuluş umudu sosyalist bir yayındır. Bu yanı sıra devrimci bir yayımla bağ kurmak, ona bilgi, haber, resim vb. destek ve dayanışmada bulunmak her işçinin doğal görevi, kendi sınıf kurtuluşuna önemli bir hizmettir.

Tekstil işçisi arkadaş; işçi sınıfının kurtuluşu yönünde ileri bir adım atmış bulunuyorsunuz. Ancak bu ilk adımdır ve anlamlıdır. Çünkü "işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" ve işçi sınıfı kendisiyle birlikte tüm ezilenleri kurtaracak biricik tek devrimci sınıftır. İşçiler kendi kurtuluşlarının yolunu gösteren bilimsel sosyalizmi, yani; kendi bilimsel dünya görüşlerini kavramadan, işçi sınıfı partisinin öncülüğünde sınıfsal kurtuluş kavgasına katılmadan asla kurtuluş yüzü göremez. 21. yüzyıl işçi sınıfının ve diğer ezilenlerin kurtuluş yüzü olacak. Yeni bir dünya, sınıfsız sömürsüz bir dünya mümkün ve zorunludur. Bunun koşulları bugün her zamankinden daha olgundur. Eğer bu yüzyılda da işçiler, 12-14-16 saat çalıştırılıp yine de günlük yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamıyor, açlıktan, evsizlikten insanlar ölüyorsa, her doğan 100 çocuktan 6'sı açlıktan ölüyorsa geleceğimiz yok ediliyor demektir. İşçiler hiç vakit geçirmeden kendi geleceklerine sahip çıkmalıdır.

Tekstil işçisi arkadaş, bugün yapılması gereken en önemli şey devrim için, kurtuluş için savaşımdır. Bu her işçinin vazgeçilmez görevidir. Ya insanca, özgür bir yaşam, ya kölelik. Ya kurtuluş için başkaldırı, ya teslimiyet ve insanlık dışı hayvanca bir ölüm.

Eğer bir hayvan gibi ölmek istemiyor, onurlu, özgür ve mutlu bir yaşam istiyorsak, işçiler hızla bir araya gelmeli, birlik, dayanışma ve mücadele içinde olmalıdır. Bunun için hiç vakit kaybetmeden işçi komiteleri, konseyleri ve milisleri biçiminde örgütlenmeliyiz. İşçi komiteleri işçilerin ekonomik, demokratik, ideolojik ve politik mücadelelerinin örgütlülüğüdür. Bu temelde örgütlenmeden ve mücadeleye atılmadan elde edilecek tüm kazanımlar kalıcı olmayacaktır. Kendi aranızdaki birlik ve dayanışmayı bir üst düzeye komite düzeyine sıçratmalısınız. Komitelerde günlük sorunlarınızdan gelecek sorununa kadar her şeyi tartışmalı, birlikte karar almalı ve hayata geçirmelisiniz. Kararlarınız demokratik ve merkezi bir şekilde hayata geçirilmelidir. Bu temelde örgütlenmeden sendikalı olmanın da çok fazla anlamı olmayacaktır.

Tekstil işçisi arkadaş; bugün en başa kurtuluş mücadelesi konmalı ve diğer talepler de iktidar talebine bağlanmalıdır. Kendi fabrikanızda yaratacağınız bu örnek, diğer fabrikalara da yayılmalı ve diğer iş kolunda çalışan işçilerle de birlik, dayanışma ve mücadele içinde olmalısınız. İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele içinde olduklarında nasıl bir güç olduklarını düşünün. Hayatı üreten işçiler, tüketen burjuvazi, hayatı yaratan işçiler, yöneten burjuvazi. Öyleyse üretkenlerin tüketeceği, yaratanların yöneteceği bir toplumsal sistem için Demokratik Halk Devrimi, halk iktidarı ve kesintisiz sosyalizme varmak için savaşmalıyız.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

“HİÇ KİMSE KENDİ KORKULARINI BAŞKASINA YÜKLEMESİN”

Kapitalist sınıf attığı her adımda devrime hizmet ediyor. Bu onlar bunu istediğinden değil, tarihsel gelişimin sonucudur.

Gelinen aşamada devrim bir zorunluluk olarak önümüzde duruyor. Bir yoldaşımız DGM’de burjuva sınıfı yargılarken “devrim birilerinin isteğiyle değil, tarihin bir gelişim süreci olduğundan dolayı gerçekleşecek” diyerek bunu çok güzel ifade etmiştir.

Ekonomik-politik bunalım dünya kapitalist sınıfını ve Türkiye’deki işbirlikçilerini uçurumun kenarına yaklaştırmıştır.

Paris Komünü ile başlayan, Sovyet proletaryasıyla ilerleyen ve Küba başta olmak üzere birçok ülke proleterleri bizlere silahlı mücadele ve zora dayalı devrim yoluyla dünyanın değiştirilebileceğini göstermişlerdir.

Ülkelerimizde devrimin tüm koşulları hazırdır. Devrim bizden sadece iyi bir yürek ve biraz da cesaret istiyor. 1996 Ölüm Orucu’nda temel şiarımız “Eskişehir Tabutluklarını Kapatılması” idi.

Unutulmamalıdır ki; 2000-2002 Ölüm Oruçlarında da zaferi yine biz kazanacağız. Devrimci tutsaklar tarih yazdı, yazıyorlar, yazacaklardır. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın “tarih ihanet edenleri asla yargısız ve cezasız bırakmayacaktır” sözünü herkese haykırıyoruz. Sözümüz Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devrimine zarar veren Kürt küçük burjuva ön-

derliğidir. İşçi ve emekçi halklarımızın desteğini alamayan hiçbir hareket binlerce gerilla yetiştirip bir ordu kuramaz. Fakat Marksizm-Leninizmi kavrayamayan, proleter sınıfın öncülüğünü yapmadığı hiçbir hareket de devrim yüzü göremez.

Devrim somut bir gerçeklik olarak önümüzde duruyor. En başta iktidar hedefini işçi sınıfının bilincine çıkarmalıyız. Diğer tüm sorunları iktidar hedefine bağlamalıyız. Küçük burjuva hareketler yalnızca ekonomik-demokratik kazanımları hedefine koyup, işçi sınıfını ve emekçi halklarımızı oyalayacaklarına Geçici Devrim Hükümeti gibi somut bir iktidar organını temel alıp faşizme karşı birleşik devrimci cepheyi yaratmaya girişmiş olsalardı; zindanları yıkıp, sınıfsal ve toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmemiz kolay olacaktı.

İşçi ve emekçi halklarımız korkak değil, bilinçsiz değil. Hiç kimse, kendi korkularını, kaygılarını başkalarına yüklemesin.

Bizler ne emperyalist-kapitalist sistemle, ne de onların işbirlikçisi TC iktidarıyla asla uzlaşmayacağız.

Bizlerin, işçi sınıfının şiarı; “Devrim Biziz, Biz Devrimiz”dir.

YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİ HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) / Trakya

GÖLCÜK’TE BELEDİYE İŞÇİLERİNE SALDIRI...

Kocaeli’ndeki yerel basından edindiğimiz bilgilere göre; Gölcük yakasında bulunan 16 belediyede çalışan işçi ve memurlar 1 Nisan 2002 günü aylardır alamadıkları maaşları için bir yürüyüş düzenlemiştir. İşçilerin yürüyüşü garajlardan başlamıştır. Yoğun şekilde yağın yağmura rağmen eylemcilerin yürüyüşü gerçekleştirmekte kararlı oldukları öğrenilmiştir.

Eyleme sendika başkanları, maaşları ödeyemeyen belediye başkanlarının yanısıra KESK’e bağlı SES ve BES başkanları ile yönetim kurulu üyeleri de temsili olarak katılmışlardır.

Gölcük Garajlar mevkiinden İhsaniye Köprüsü’ne kadar sloganlar eşliğinde yürüyen belediye işçileri, köprüye geldiklerinde faşist devletin polisleri tarafından durdurulmuşlardır. İşçiler Kocaeli Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polislerin kendilerini durdurmalarına karşı çıkmaları ve yürüyeceklerini belirtmeleri üzerine saldırıya uğramışlardır. Polisin göz yaşartıcı spreylet ve coplarla vahşice saldırdığı belediye işçilerinden bazıları bayılır-

ken, birçoğu da yaralanmıştır.

İşçi ve emekçilerin hemen her eyleminin “sağ duyulu” bir şekilde geçmesi için ellerinden gelen “gayreti” gösteren sendika başkanları, burada da aynı bildik rollerini oynamışlardır.

Sendika başkanlarının “işçilerin daha fazla zarar görmemesi için” kendi aralarında yaptıkları toplantıdan sonra yürümekten vazgeçtiklerini açıklamalarına karşılık, işçilerin “Satılmışlar” şeklindeki sloganları cevap olmuştur. □

ÇEK-AL

1 MAYIS'ta

1 MAYIS ALANI'na

TAKSİM'e

1 MAYIS'ta 1 MAYIS ALANI'na TAKSİM'e

Uluslararası proletaryanın dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta tüm dünya, işçi sınıfının coşkusuna, savaşıma azmine tanıklık edecek.

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı sıçramalı çöküş süreci ve bundan çıkış için işçi sınıfına ve emekçi halklara açtığı savaş boyutlanarak sürüyor. En son ABD emperyalizminin kendi organizasyonu ile yaptığı 11 Eylül saldırısı ne kadar derin bir kriz içerisinde olduklarının en somut örneği. Kapitalizmin işleyiş yasaları emperyalistleri bir ölüm-kalım savaşına girmeye zorunlu bıraktı. Ekonomik temeldeki bunalımın derinliği, emperyalistleri politik olarak da çıkışsız bıraktı. Onlara kalan tek seçenek ise burjuva baskı ve zor aygıtlarını en otoriter şekilde devreye sokmak oldu. Emperyalizm şimdiye kadar hiçbir şekilde toplumun bu kadar geniş kesimini karşısına almamıştı. Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu savaş çağrısına ve dayatılan yıkıma karşı ayağa kalktı. "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün" şiarı tüm dünya halklarının bilincine kazınmaya başladı.

Bu gelişmeler ülkelerimize daha şiddetli sınıf çelişkileri ve çatışmaları olarak yansıdı. Emperyalist-kapitalist sistemin işbirlikçi uşağı Türkiye tekeli sermayesinin politikaları doğrultusunda yüzbinlerce işçi-emekçi IMF'nin talebi üzerine işten çıkarılarak yaşamdan kovuldu, kovulmaya devam ediyor. Çalışanların ise yarısından güveni yok ve sefalet ücretlerine katlanmaya zorlanıyorlar. İşsiz yığınlar açlık ve sefalet içerisinde, ölüm-kalım sınırında yaşıyorlar. Kürt halkının yaşadığı sınıfsal sömürünün yanında ulusal baskı, tüm saptırma ve oyalama çabalarına rağmen, her geçen gün ayaklanmaya doğru evriliyor. Küçük-burjuva önderlik, ulusal kurtuluşun vazgeçmiş olsa da, Kürt halkı özgürlük savaşımına zafere kadar devam etmekten başka bir yolun olmadığını her geçen gün daha çok bilince çıkartıyor.

İşçi-emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapanıyor. Binbir güçlükte üniversitelere girenler, akademik-bilimsel-demokratik taleplerini, anadilde eğitim haklarını kazanmak için attıkları her adımda faşist devleti ve yasalarını karşısında buluyor. Cezalar, uzaklaştırmalar, okuldan atmalar yaygınlaştırılıyor. Resmi ve sivil faşistler devreye sokularak, sindirilmeye, susturulmaya çalışılıyor.

İşbirlikçi tekeli burjuvazi ve faşist devlet tüm bu yoğun sömürü politikalarını yaşama geçirebil-

menin yolunun, devrimci tutsakların ideolojik olarak tasfiye edilmesinden, bunu başaramazsa fiziki olarak tasfiyesinden geçtiğini biliyordu.

Sınıf bilinci onu bu adımı atmaya zorladı. İktidarı ve sermayesi tehlikeye girdiğinde faşist devlet aygıtını devreye sokarak, 19-22 Aralık'ta vahşice, en eşitsiz koşullarda devrimci tutsaklara saldırdı. Amacı Türkiye ve K.Kürdistan devrimini yok etmek, boğmaktı. Bu saldırı işçi sınıfına, emekçi kitlelere, Kürt halkına yapılmış bir saldırıydı. Boğmaya çalıştığı; ezdiği, sömürdüğü, halklarımızın ekonomik, demokratik, ulusal, sınıfsal talep ve özemlemlerini gerçekleştireceği devrim ve iktidar savaşımıydı.

Devrimci tutsaklar tüm eşitsiz koşullara rağmen, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin istem ve özemlemlerini temsil ettiklerinin tarihsel bilinciyle savaştılar, teslim olmadılar. Milyonlara kurtuluşun yolunun, uzlaşmaz sınıf bilinciyle zafere kadar savaşmaktan geçtiğini gösterdiler, göstermeye devam ediyorlar.

İşçi sınıfının önünde ikinci bir seçenek yok. Sırtında kambur olan, işbirlikçi burjuva sendikaların, sosyal reformist partilerin oportünist hareketlerin peşinden gitmekten vazgeçip kendi öz örgütlülükleri olan komite, konye ve milisler şeklinde örgütlenerek devrim ve iktidar için savaşa atılmak.

Türkiye ve K.Kürdistan proletaryasının önünde tarihi bir görev var. Tüm ezilen, sömürülen emekçi kitle-

1977/Taksim

leri ve kendisini kapitalist sömürü ve sonuçlarından kurtarmak istiyorsa; Geçici Devrim Hükümeti gibi somut bir iktidar organı hedefiyle birleşip, merkezi bir kurmaylık etrafında Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile kesintisiz olarak sosyalizme geçmek için savaşmak zorundadır. Leninist Parti ülkelimiz işçi sınıfına ve emekçi halklarına bu politik perspektifi sunuyor ve pratik olarak yaşama geçiriyor. Leninist politikaları benimseyen her işçi devrime giden yolda büyük bir güç oluşturur.

1 Mayıs işçi sınıfının kapitalizme karşı savaş günüdür. İşçi sınıfının 1 Mayislara yaklaşımı sınıf savaşımının önemli bir göstergesidir. İşçi sınıfı ne zaman burjuvazinin iktidarını tehlikeye sokacak bir politika izlemeye başlasa, burjuva sınıf baskı, zor ve katliamlarla, yanılma ve hedef saptırmalarla işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışmıştır. 1 Mayıs 1977'de Taksim'de toplanan yüzbinlerce emekçi devrim ve sosyalizm şiarını haykırırken burjuvazinin faşist devletinin ateş açmasıyla 37 kişi katledilmiştir. '77 1 Mayıs'ı işçi sınıfının bilincine kazınmıştır. İktidarı hedeflemeden, bunun için burjuvaziyle kanlı kavgalı bir savaş yürütecek örgütlenmelerden yoksun olarak sürdürülen mücadelenin yenilgiyle sonuçlanacağını sınıflar savaşımı tarihi öğretmiştir. 12 Eylül askeri faşist darbesiyle, işçi sınıfının bütün kazanımları bir gecede ellerinden alınmış, sendikaları kapatılmış, yüzbinler işkenceli sorgulardan geçirilmiş, on binler tutuklanarak zindanlara atılmış, yüzlercesi katledilmiştir. 13 Mart 1982'de 3 komünist işçi İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar idam edilerek katledilmiştir.

Ülkelerimizde 1 Mayıs'ın önemi sadece burjuvaziye karşı bir kavga, kapitalizme karşı savaş günü olmasından ileri gelmiyor. Bunun yanı sıra 1 Mayıs, devrimci politikalar ile reformist ve oportünist politikaların arasındaki ayrımın ortaya çıktığı gün olması nedeniyle de ayrı bir önem kazanıyor. Bu ayrımın tarihi yıllar öncesine dayanıyor. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra 1 Mayıs'ın militan devrimci tarzda kutlanmasının gündeme geldiği 1988'den itibaren işçileri fabrikalara, salonlara hapsedmek isteyen burjuva sendikacılar ve reformistler ile işçileri 1 Mayıs alanına (Taksim'e) çağırın devrimciler bu ayrımın temel tarafları oldu. Daha sonraki yıllarda işçi sınıfını salon ve fabrikalara hapsedemeyen burjuva sendikacılar ve reformistlerin yöntemleri değişti. Bu sefer yasal miting düzenlemeye baş-

lamışlardı ama amaç aynı kalmıştı: İşçi sınıfı ve devrimci güçleri 1 Mayıs alanından (Taksim'den) uzaklaştırarak 1 Mayıs'ın, militan devrimci tarzda kutlanmasını engellemek. Buna rağmen oportünistler 1992 yılına kadar devrimci 1 Mayıs'ta ısrar etmeyi önemli ölçüde başardılar. Devletin, devrimci 1 Mayıs potansiyelini kendi açtığı kanallara akıtmak için başlattığı "yasal miting" politikası, devrimcilik ile burjuva sendikacılık, reformistlik ve oportünistlik ile devrimci konumda kalmak arasındaki ayrımı, her koşulda Taksim'e çıkma kararlılığı ile Abide-i Hürriyet'te yapılacak yasal mitingde katılım biçimine soktu. 1 Mayıs alanına çıkma kararlılığı devrimci politikaları yaşama geçirmenin, Abide-i Hürriyet'te yapılacak

yasal mitingde katılmakta ısrar etmek reformist-oportünist politikalarda ısrar etmenin temel ayırıcı oldu. Devrimci politikalarda ısrarcı olamayanlar için 1 Mayıs, sermaye ve faşist devlete karşı işçi sınıfının savaş günü olmaktan çıkıp "olaysız" geçirilen bir güne dönüştü.

Tüm dünyada ve ülkemizde emperyalist-kapitalist sermayenin işçi sınıfına ve emekçi halklara açtığı savaşa rağmen, işçi sınıfı Abide-i Hürriyet Meydanı'na giderek işbirlikçi sendika ağalarının sosyal reformist parti ve örgütlerin peşine takılarak ne proletarya enternasyonalizmine katkı sunabilir, ne de kendi kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Davul, zurna ve halaylarla ve boş hayallerle avutulabilir, oyalanabilir ancak.

Eğer işçi sınıfı tarihi sorumluluğunu güncel olan devrimi, kendisini ve emekçi kitleleri kurtuluşa götürmeyi başaracaksa, bunu ancak burjuva sınıfın saldırılarına karşı iktidar hedefiyle topyekün savaşa tutuşmakla başarabilir.

BİZ LENİNİSTLER,

İŞÇİ SINIFINI VE EMEKÇİLERİ,

KAVGA ALANINA, 1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA,

TAKSİM'E ÇAĞIRIYORUZ.

1 MAYIS'TA TAKSİM'de OLMAK;

İşçi sınıfının iktidarı almasını geciktiren; burjuva ideolojisinin etkisinden, her türden (reformist-oportünist) sapma akımların politik etkisinden ayrışması, iktidarı alma kararlılığını ve cüretini göstermesi, bütün iktidarın emeğin olması için,

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ortak düşmana karşı, ortak mücadeleyi örmesi için,

Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin hakkını güvenceye alması için,

Emekçilerin, öğrencilerin, işsizlerin, işçi sı-

nı öncülüğünde ekonomik demokratik özgürlüklerini kazanabilmesi için,

Zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi için,

Devrimci (Leninist) tutsakların tüm bu talepler uğruna sürdürdükleri Ölüm Orucu Eylemi'nin işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde yaşama geçirilmesi, zaferin kazanılması için,

Açlığın, işsizliğin, yoksulluğun ve tüm bunların sebebi olan kapitalist sömürüye son verilmesi için,

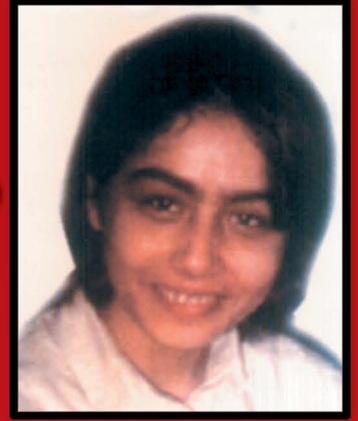
ATILACAK GÜÇLÜ BİR ADIMDIR.

**İşçi sınıfını ve emekçileri;
özgürlüğün kazanılmasının,
devrimin ve sosyalizmin gerçekleşmesinin
olmazsa olmaz zorunluluğu olan
SAVAŞA, ZAFERE çağırıyoruz.**

**1 MAYIS'ta 1 MAYIS ALANI'na
TAKSİM'e!**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR...

**Meryem ALTUN
(DHKP-C)**

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

**"Ölüm Orucuna Katılmış Olmayı,
Leninist Olmanın Doğal Bir Gereği Sayıyorum..."**

"Tarihi günler yaşıyoruz" dedi, ateşin ve barut kokusunun havayı kapladığı o anda bir genç kız, bir komünist yürek, Sibel Sürücü yoldaşımız... Ve hiç tereddüt etmeden genç ve devrim yüklü yürekler, ateşten, kandan sınanarak tarihe derslerle dolu satırlar eklediler ömürleriyle...
"Tarihi günler yaşıyoruz" dedi inançla, bilinçle ve bu sözü ömrünün son anına kadar işledi yolculuğuna... "Tarihe, tarihi bir irade koyma" bilincindeydi iki genç kadın, iki genç komünist... Sibel ve Aysun yoldaşlar...

Sibelimiz... Leninist bir ışık olup görünmek istiyordun devrimimizin yükselen şafağında! Leninist bir ışık! "Çünkü" diyordun, "Ben bir Ölüm Orucu savaşçısı olarak, bu eyleme katılmış olmayı Leninist olmanın doğal bir gereği sayıyorum. Yine de Ölüm Orucu savaşçısı olduğumda bundan büyük bir onur duydum. Ama bu Leninist olmanın verdiği onurdan daha büyük değerdir".

Leninist olmak, emekçi halkların, proletaryanın öncüsü olmaktır. Leninist olmak, "Devrim Biziz, Biz Devrimiz"i yaşamın her anına taşımaktır. Sibel yoldaş, sen bir Leninist'in kim olduğunu, ne demek olduğunu "dosta da düşmana da gösterdin". Söylediğin her sözün bilincinde oldun ve o sözleri ete-kemiğe büründürdün. Sen Denizler'den, 13 Mart Savaşçıları'ndan devraldığın bayrağı hiç düşünmeden yükselterek taşıdın. 14-15'inde kavganın gerekliliğini öğrenen, 16-17'sinde tüm gücüyle kavgaya asılan ve artık "durmamak yok, soluklanmak asla, düşmek yok, baş eğmek asla" dedirten, "önemli olan uzun yaşamak değil, yaşadığın sürede çok şeyler yapabilmektir" diyen Denizler gibi yol aldın örgütlü mücadelenin içerisinde ve devrim bilinciyle donanıp, aynı bilinçle halklara kurtuluş mücadelesinin yolunu göstermek için kısıtlı ömrünü boydan boya kavgaya adadın. Çünkü sen, 13 Mart Savaşçıları'nın savaşını omuzlayan, 13 Mart GKB'li, 13 Mart GKB-MK üyesi, parti ve devrim neferiydin. Şimdi hiç düşünmeden yükselerek taşıdığın o bayrakta senin de ömrün var. Bu bayrağı biz yoldaşların ve uğruna savaştığın, çok sevdiğin halklar, işçiler, gençler taşıyacak...

Bizim bedeni minik, bilinci derin, yüreği dev yoldaşlarımız var. Bizim kavgaya yiğitler veren analarımız var. Bizim önüne geçilemeyecek o büyük güne akan devrimimiz var. 13 Mart Savaşçıları'nın dar ağaçlarında haykırdığı sloganlar, 13 Mart GKB'ye uzanan köprüleri kurarken, 13 Mart GKB'liler, yükselerek devam eden iç savaş boyunca yeni köprüler kurarak devrim bayrağını daha da yükseltilere taşıdılar. Bizim köprülerimiz geçmişten bugüne, bugünden geleceğedir. Bu köprüleri hep birlikte kan kan, can can kurduk, kuruyoruz.

Sen, Sibel yoldaşımız, büyük bir mütevazilik, bağlılıkla, inançla şöyle demiştin bizlere, emekçilere; "İnsanların tek tek yaptıkları bir gün gelir unutulur, ama birlikte yarattığımız değerler hiç unutulmayacak, bundan eminim. Biz güzel günlere uzanan köprüler kuracağız, onların üzerinden işçiler geleceğe yürüyecek. Hepimizin bu işte alınteri var. Yüreğimizde hep başarılacak işler ve kazanılacak gelecek... Gel, sende bizim gibi insanların daha güzel, daha mutlu, daha insanca yaşadığı günlere yürüyebilmeleri için ölümsüz köprüler yapma işine katıl!"

**SİBEL YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, 13 MART GKB SAVAŞIYOR!
YA DEVİRİM YA ÖLÜM!**

13 MART GKB

* Elimize posta yoluyla ulaşan bu mesajı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz!